SJORS van de Rebellenclub

4 januari 1964
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 1





Vragen staat vrij

Marlene Dietrich

Kunt u mij in het kort iets vertellen over Marlene Dietrich? Ik zou ook graag haar geboortedatum en huidig adres weten
I. O. te V.

Marlene Dietrich is geboren in Berlijn op 27 december 1904. Haar vader was cavalerieofficier, haar moeder stamde uit een juweliersfamilie. Haar officiële voornamen luiden Maria Magdalena. Toen zij vijf jaar oud was, kwam haar vader bij een militaire oefening om het leven. Haar moeder hertrouwde met ene Edward von Losch, maar Maria Magdalena heeft later, toen zij als zangeres ging optreden, de naam Dietrich behouden. Zij volgde enige tijd vioolles aan het Berlijns conservatorium, maar brak tenslotte de studie af. Daarna liet ze zich inschrijven aan de toneelschool van Max Reinhardt. Op een dag verscheen op de toneelschool een zekere Rudolph Sieber. Hij zocht een meisje, dat een rolletje zou kunnen spelen in een film van regisseur Joe May, getiteld „Monte Carlo". Maria Magdalena kreeg de rol en na de film trouwde zij met Sieber, die opnameleider was bij May. De volgende film, waarin Marlene een (belangrijke) rol speelde, was „De blauwe engel" onder regie van de Amerikaanse regisseur Joseph von Sternberg. Deze film verscheen in 1929 in de bioscopen en werd een wereldsucces. Enige tijd later besloot Marlene op aandringen van Von Sternberg mee te gaan naar Amerika. Op 2 april 1930 vertrok zij met de *Bremen* uit Duitsland naar Hollywood. Marlene had intussen een dochtertje, dat Maria heette. In Amerika heeft Marlene in heel veel films gespeeld. In 1937 nam zij de Amerikaanse nationaliteit aan. Tijdens de tweede wereldoorlog reisde zij langs de Amerikaanse frontlinies om voor de soldaten op te treden. Van de Amerikaanse regering ontving zij daarvoor later een hoge militaire onderscheiding en van Frankrijk kreeg ze het Legioen van Eer. Na de oorlog trad zij opnieuw in vele films op, begon vervolgens aan een uitgebreide tournee door Europa, waarbij zij ook Amsterdam en haar geboortestad Berlijn bezocht. Zij is intussen grootmoeder en wordt wel „de meest vitale grootmoeder ter wereld" genoemd. Haar man Rudolph Sieber heeft een kippenfarm in Californië. Zelf is zij te bereiken op het adres: 822, North Bedford, Beverly Hills, California, U.S.A.

Het komt in de bus



ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Jannie Kruims (14), Groningerstraat 275, Assen, wil corresponderen met een jongen van vijftien of zestien jaar. • *Hermien Telgenkamp (15), Reigersstraat 48, Almelo (Ov.),* wil corresponderen met jongens en meisjes van haar leeftijd. • *Coby van Tilborg (14), Duivelsbruglaan 12, Breda,* zoekt een r.k. correspondentievriend van haar leeftijd. Hobby's: hockey en knutselen. • *Yvonne Knibbeler (15), Prins Alexanderlaan 14, Breda,* zoekt een r.k. correspondentievriend van haar leeftijd. Hobby: sport. • *Ditty van Golen (10), Vroegestraat 25, Alblasserdam (Z.-H.),* wil corresponderen met een Ned.-Herv. jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, lezen en schaatsen. • *Egbertje Diertens (12), Foxwolde 19, Roden (Dr.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd uit Friesland. Hobby: zwemmen. • *Tineke Roukema (14), Koestraat 16, Zwolle,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • *E. Pover (16), Tesselschadestraat 101, Haarlem-Noord,* zoekt een correspondentievriend of -vriendin, liefst niet uit Noord-Holland. Hobby's: postzegels, suikerzakjes, lezen, puzzelen. • *Gyma Garts (12), Oeterselaan 50, 's-Hertogenbosch (Deuteren),* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Anneke (15)* en *Lidy (13) Stockmann, Hogelandstraat 6, Enschede,* willen corresponderen met jongens en meisjes van hun leeftijd of ouder. Hobby's: zwemmen, postzegels, fietsen en lezen. • *Ellie van Houwelingen (14), Jan van Gaesbeeklaan 12, Geervliet (Z.-H.),* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd of ouder. Hobby's: kunstschaatsen, muziek, wandelen, zwemmen en lezen. • *Jannie Zijlstra, Honthorststraat 25, Leeuwarden,* wil corresponderen met een jongen van ongeveer dertien jaar. • *Fanny Janssen (15), Burg. de Witstraat 14, De Bilt,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit haar woonplaats of omgeving. • *Marian Zillekens (14), Noordbrabantlaan 104, Eindhoven,* wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd of ouder. Hobby's: foto's van filmsterren en zwemmen. • *Wil Coolen (13), Heinsiusstraat 22, Tilburg,* wil corresponderen met een Indisch meisje van zijn leeftijd uit Nederland. • *Margo (15)* en *Bep (14) Kaptein, Rechtestraat 166, De Rijp (N.-H.),* zoeken ieder een r.k. correspondentievriend van hun leeftijd, liefst uit hun woonplaats of omgeving. Hobby's: dansen, zwemmen, foto's van Cliff Richard. • *Sjaak Kooijman, Geestdorp 22, Woerden,* doet de volgende aanbieding: hij spaart speldjes en hij wil er twintig lucifersmerken en foto's van filmsterren, vijf postzegels of twintig sigarebandjes voor in ruil geven. • *Dicky van Beek (12), Rijksstraatweg 71, Elst (Utrecht),* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd.

Juan Jimenez Morales, Quero 9, Jaen, España en *Urbano Garcia Fernández, Arriondas (Asturias), España,* zouden graag ansichtkaarten van Nederlandse jongens en meisjes ontvangen. Wie hun een kaart stuurt, krijgt er een terug. • *Sandra Murphy (16), 12, Mansfield Close, Thorpe St. Andrew, Norwich, Norfolk, Nor. 79 T., England,* wil corresponderen met een jongen in de Engelse taal. Hobby: sport. • *Maureen Bloxham (15), 68, Belmore Road, Thorpe St. Andrew, Norwich, Norfolk, Nor. 72 T., England,* wil corresponderen met een jongen in de Engelse taal. Hobby's: zwemmen en film.


DINKIE
DOOR
CAROL VOGES


MENSEN, LAAT MIJ EERST MAAR EENS EVEN GAAN PRATEN MET DE WAARD VAN „DE RODE LANTAARN"!


KIJK, IN DIT HOTEL KOMEN ZEEBONKEN ZOALS IK, MANNEN VAN DE HOLLE ZEE EN VAN HET WRAKHOUT, MAAR GEEN DEKZWABBERS ZOALS JULLIE! IK ZAL EENS GAAN KIJKEN...


EEN OGEN-BLIK, VRIEN-DEN. IK BEN ZO TERUG. HOU JE MAAR KOEST!


IK HOOP DAT ER EEN PLAATSJE VOOR ONS IS IN DIT HOTEL! IK HEB HET KOUD! IK BIBBER VAN NARIGHEID EN IK BEN KLETSNAT! EN, O, WAT EEN TOESTAND; MIJN MOOIE BOOT IS GESTOLEN!


HOTEL
LUISTER EENS, PROFESSOR PIECKER, DINKIE EN IK VINDEN HET ALLEMAAL ERG VERVELEND VOOR U, MAAR WE HELPEN U ZOVEEL WE KUNNEN!


ALS „DE RODE LANTAARN" EEN ZEEMANSHOTEL IS, WOONT ER BESLIST WEL EEN KAPITEIN OF EEN STUURMAN, DIE ONS AAN EEN BOOT KAN HELPEN OM NAAR HET EILAND RODIA TE VAREN.
!


HET WACHTEN DUURDE LANG, MAAR EINDELIJK...
?


SSSST, WE MOGEN NAAR BINNEN VAN DE WAARD, MAAR STIL... HEEL ZACHTJES, OP ONZE TENEN! HET IS EEN GUNST DAT WE BIN-NEN MOGEN KOMEN!


WAT IS DIT VOOR FLAUW GEDOE? IS HET EEN GUNST DAT IK NAAR BINNEN MAG? IS HET HIER NOU EEN ONDERKOMEN VOOR RUIGE ZEELUI OF EEN RUSTHUIS VOOR OUWE BESJES?


IK ZAL HET UITLEGGEN! DE GROOTSTE BULLEBAK, DIE OOIT DE WERELDZEEËN HEEFT BEVAREN, ZIT BIN-NEN TE SLAPEN! ALS IE WAKKER WORDT, DAN ZWAAIT ER WAT!...


ZZZZZZZZ
SSSSSGRRRR


WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY


TANGUA KOMT WEER TOT BEWUSTZIJN.
WIE HEEFT HET GEWAAGD MIJ TE BOEIEN?


DAT HEB IK GEDAAN! U KUNT WEER VRIJKOMEN, MAAR OP ÉÉN VOORWAARDE!
EN DIE VOORWAARDE IS?
DAT U DE APACHEN NIET AAN DE MARTELPAAL BINDT!


IK AANVAARD GEEN BEVELEN VAN EEN BLANKE HOND. MAAR ALS JE WIL DAT DE GEVANGENEN NIET GEMARTELD WORDEN, VECHT DAN ZELF TEGEN EEN VAN MIJN KRIJGERS. ALS JE HEM DOODT, ZIJN DE APACHEN VRIJ!
AKKOORD!


DAT IS EEN ONMENSELIJK VOORSTEL, OLD SHATTERHAND! EEN VAN JULLIE TWEEËN ZAL MOETEN STERVEN! WAT MOET IK BEGINNEN ZONDER JOU?
JE ZOU EEN ANDERE VRIEND KUNNEN ZOEKEN, SAM!


DIT IS METAN-AKVA, DE STERKSTE KRIJGER VAN DE KIOWA'S! HIJ IS NOG NOOIT VERSLAGEN IN EEN GEVECHT MET HET MES!


JE ZIET BLEEK! BEN JE SOMS BANG?
MET WOORDEN KUN JE HET GEVECHT NIET WINNEN! BEN JE MISSCHIEN ZELF BANG?


IK BANG? DE GIEREN ZULLEN JE INGEWANDEN ETEN!
SCHURFTIGE HOND!
EEN OGENBLIK LATER STORT HET REUSACHTIGE LICHAAM VAN METAN-AKVA TER AARDE.
HELP!
ARRANZ-68.


EERST HEEFT IE EEN BUFFEL VERSLAGEN, DAARNA EEN GRIZZLY-BEER EN NU EEN REUS!
ZWIJG! IK VIND HET VERSCHRIKKELIJK DAT IK EEN MENS HEB MOETEN DODEN!
JE HEBT GEWONNEN. DE APACHEN ZULLEN DEZE KEER VRIJUIT GAAN!

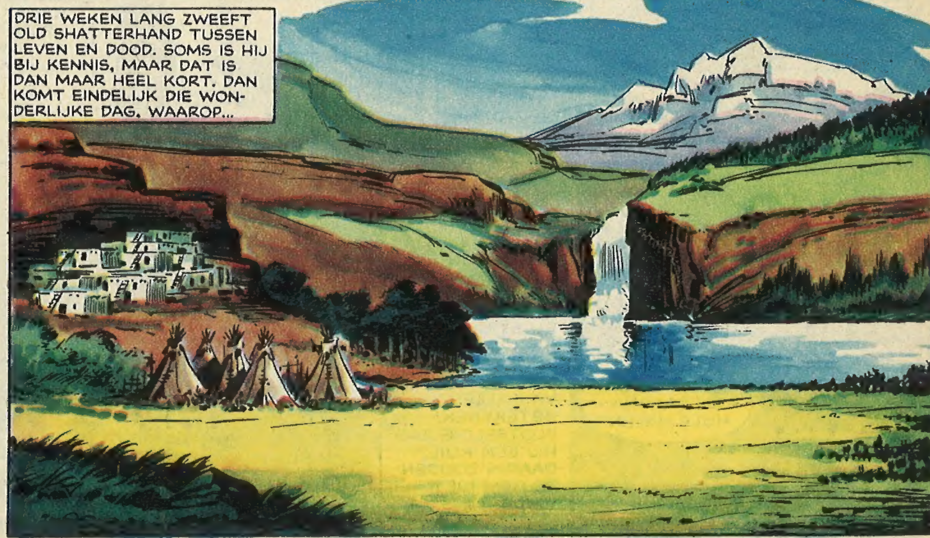

WAT HOOR IK? WINNETOU EN INTSHU-TSHUNA KOMEN TERUG MET ANDERE KRIJGERS? NU ZAL DE BOOSWICHT ZIJN STRAF NIET ONTGAAN!
Hiiiiiiii!


ER ONTSTAAT EEN HEVIG GEVECHT...


GEMENE GRONDDIEF, NU ZAL IK JE KRIJGEN!
WINNETOU, IK BEN JE VRIEND!


MIJN VRIEND? HA, HA, JE BENT EEN VERRADERLIJKE BLANKE HOND!
GENADE!


DE DAPPERE OLD SHATTERHAND VALT NEER VOOR DE VOETEN VAN DE APACHEN.


DRIE WEKEN LANG ZWEEFT OLD SHATTERHAND TUSSEN LEVEN EN DOOD. SOMS IS HIJ BIJ KENNIS, MAAR DAT IS DAN MAAR HEEL KORT. DAN KOMT EINDELIJK DIE WONDERLIJKE DAG, WAAROP...


HIJ KOMT BIJ! EINDELIJK!
WAAR BEN IK? GEEF ME IETS TE DRINKEN! WINNETOU...
IK BEN NSHO-TSHI, DE ZUSTER VAN WINNETOU. MIJN BROER ZUL JE PAS TERUGZIEN OP DE DAG VAN JE DOOD!


EERST NA VERLOOP VAN VELE WEKEN VOELT OLD SHATTERHAND ZICH WEER IN STAAT OM EEN GRIZZLY TE TROTSEREN OF...


...DE DOOD!
MIJN ZUSTER HEEFT JE AL VERTELD, DAT JE MIJ PAS ZOU TERUGZIEN OP DE DAG VAN JE DOOD!

Naar vreemde landen



JOAN RIDLEY EN JOE WILSON, SCHIPBREUKELINGEN VAN DE *THISBE*, BEZATEN EEN BRIEF VAN KAPITEIN SELBY, WAARIN HIJ DE REDER PROUST ERVAN BESCHULDIGDE, DAT HIJ HEM BEVOLEN HAD HET SCHIP TE LATEN VERGAAN. OM DEZE BRIEF IN HANDEN TE KRIJGEN WAREN PROUST EN STIGGINS NAAR MANIARA-EILAND GEKOMEN EN HADDEN JOAN ONTVOERD.







PROUST WAS VOOR JOE NIET BANG. HIJ HAD GEZIEN, DAT STIGGINS GESPANNEN EEN GUNSTIG OGENBLIK STOND AF TE WACHTEN OM DE JONGEN AAN TE VALLEN EN TE OVERMEESTEREN...







MAAR JOE WAS NIET ECHT BEWUSTELOOS, HIJ HAD ZICH ALLEEN MAAR ZO GEHOUDEN. BIJ PROUSTS LAATSTE WOORDEN BEGREEP HIJ, DAT HIJ MOEST VLUCHTEN. HIJ ZOU DE KANAKA'S UIT HET NABURIGE DORP WAARSCHUWEN!





ALS JOE NIET HEEL VLUG EEN SCHUILPLAATS ZOU VINDEN, ZOUDEN PROUST EN STIGGINS HEM INHALEN EN DAT ZOU HET EINDE VAN ALLES BETEKENEN! PLOTSELING ZAG HIJ EEN KUIL, DAARIN ZOUDEN ZE HEM NIET VINDEN!











SANDERS, MALUA EN JOE RENDEN NAAR HET DAL, WAAR NOG EEN PAAR OUDE, VERVALLEN HUTTEN STONDEN, OVERBLIJFSELEN VAN EEN DORP, DAT VROEGER DOOR VREEMDE STAMMEN VAN ANDERE EILANDEN AANGEVALLEN EN VERWOEST WAS.



DOODSTIL EN HEEL VOORZICHTIG SLOOP JOE DOOR DE DICHTE, DONKERE STRUIKEN. KOORTSACHTIG ZOCHT HIJ NAAR IETS, DAT HEM EEN AANWIJZING ZOU KUNNEN GEVEN, WAAR HIJ JOAN KON VINDEN. PLOTSELING HOORDE HIJ VLAKBIJ STEMMEN EN HIJ DOOK WEG ACHTER EEN BOOM...



















ZOU PROUST NU KAPITEIN SELBY'S BRIEF KRIJGEN; DE BRIEF, WAARIN EEN BESCHULDIGING STOND DIE HEM WELEENS IN DE GEVANGENIS ZOU KUNNEN BRENGEN?

De advocaat van Patricia's vader was door een onbekende neergeslagen. Intussen gingen de meisjes van de Edelweiss-school een dagje naar buiten.

De vrolijke vijf























van de Edelweiss-school























door Michael Elder

De goochelaar



Peter Sandford zat op de voorste rij van de stalles. Hij schuifelde van spanning op zijn stoel heen en weer en zijn hart klopte wat vlugger. Nu zou het gebeuren!

De Grote Venturo, die er in zijn jacquet en met zijn witte das onberispelijk uit zag, was een paar passen naar voren gekomen en stond nu voor het voetlicht.

,,Dames en heren, voor mijn volgende truc zou ik graag assistentie willen hebben van één van de toeschouwers. Ik kan u de verzekering geven dat mijn assistent niet bang hoeft te zijn dat ik hem opeens zal laten verdwijnen of dat hij plotseling twee paar voeten zal krijgen. Zou een van u zo vriendelijk willen zijn om naar het podium te komen?"

Er klonk een gemompel en geroezemoes in de zaal, maar nog vóór de goochelaar helemaal uitgesproken was, was Peter al rechtop gaan staan. Hij was vastbesloten dat niemand hem te vlug af zou zijn. Hij was de hele week al iedere avond naar het Grand Theater geweest om de Grote Venturo aan het werk te zien en om te proberen of hij er niet achter kon komen hoe die goocheltrucs in hun werk gingen. Het was nu de tweede voorstelling op zaterdagavond en hij wist hoe alle trucs gedaan werden, behalve die ene, die in feite eigenlijk door een van de toeschouwers werd verricht. Peters enige grote hobby was goochelen en op plaatselijke feestjes en bijeenkomsten had hij de laatste tijd al vaak zijn kunsten mogen vertonen.

Hij was naar het theater gekomen om de Grote Venturo aan het werk te zien, niet om te proberen zijn trucs na te doen, dat zou bovendien jaren van oefening vergen, maar omdat hij razend nieuwsgierig was hoe het allemaal in zijn werk ging en omdat het goed werd gebracht. Om een paar goocheltrucs te vertonen in een kleine zaal onder de ogen van vrienden en familieleden was nog tot daar aan toe. Maar om het te doen in een groot theater voor zo'n kleine duizend mensen, die er allemaal voor hadden betaald om naar je te kijken, dat was héél wat anders.

Peter wist wel zeker dat hij alleen al door naar deze man te kijken als hij aan het werk was, een heleboel van hem zou kunnen leren. Deze éne goocheltoer was hem echter nog steeds volkomen een raadsel en dit was zijn laatste kans om uit te vinden hoe het gedaan werd. Op de voorafgaande avonden had hij toegekeken hoe er een vrijwilliger uit de zaal het toneel op kwam. Sommigen blaakten van zelfvertrouwen, anderen bloosden van verlegenheid en de ware toedracht van de truc was Peter nog steeds niet duidelijk. Er was maar één mogelijkheid voor hem om erachter te komen en dat was door zichzelf als vrijwilliger aan te melden bij de Grote Venturo en goed toe te kijken hoe alles in zijn werk ging.

De Grote Venturo keek nu in Peters richting, zoals deze al had gehoopt. Daarom had hij namelijk zijn laatste zakgeld besteed aan een kaartje op de eerste rij van de stalles.

,,U, meneer?" vroeg de goochelaar. ,,Dat is erg vriendelijk van u. Wilt u alstublieft op het toneel komen?"

Peter liep voor de stoelen langs, terwijl het orkest een paar maten speelde van de Radetzkymars, en beklom het trapje dat naar het toneel voerde.

Hij knipperde met zijn ogen tegen het verblindende licht van de schijnwerpers, dat erg fel aandeed nu hij net uit de schemerdonkere zaal kwam. Hij slikte zenuwachtig toen hij het geestdriftige applaus hoorde. Hij voelde zich wel erg opgelaten hier op dat grote toneel met vóór hem een menigte van onbekende gezichten die vanuit het donker naar hem omhoog keken.

,,Hoe is uw naam?" vroeg de Grote Venturo.

,,Peter Sandford."

,,Wel, Peter, je bent toch niet bang, hè?"

,,Neen."

,,Heb je thuis misschien een hond?"

,,Ja."

,,Dan is het beter, dat ik je niet in een kat verander, hè?"

Het publiek lachte en Peter glimlachte beleefd. Dat mopje was voor hem niet nieuw meer. Hij had het deze week iedere avond gehoord, of in ieder geval net zo'n soort mopje.

Achter de zwarte gordijnen die voor het toneel waren dichtgetrokken, kon Peter gedempte geluiden horen, die werden veroorzaakt door de toneelknechten, die bezig waren om het toneel in orde te maken voor de vol-

gende scène. Aan de zijkant van het toneel, waar het niet zo helder licht was als onder de felle lampen, kon hij allerlei toneelattributen zien staan en hij zag de gestalten van de knechts die daar aan het werk waren.

De goochelaar stond nog steeds tegen hem te praten en het publiek lachte gretig toen Venturo op vriendelijke wijze een beetje de spot met Peter dreef, maar deze hoorde nauwelijks wat hij zei. Hij had dat allemaal al eerder gehoord en hij gebruikte zijn tijd om de goochelaar van dichtbij te bestuderen.

Venturo leek van dichtbij niet half zo indrukwekkend als vanuit de zaal. Zijn witte overhemd was al een beetje vuil, zijn boord en zijn witte das waren besmeurd met schminkresten. Dat was geen wonder, want dit was immers al de tweede voorstelling vanavond. De handen van de goochelaar waren groot, maar niet lomp en hij had lange, spits toelopende, gevoelige vingers — het waren echte goochelaarshanden. Maar het was het gezicht van de man, waarop de aandacht van Peter zich concentreerde, want hoewel hij ongedwongen voortpraatte, kon Peter duidelijk zien dat de Grote Venturo bang was. Er parelden zweetdruppels op zijn hoge voorhoofd, die weliswaar door de hitte van de lampen konden zijn veroorzaakt, maar zijn smalle gezicht was bleek onder het masker van schmink en zijn ogen stonden wat verwilderd en keken rusteloos heen en weer. De goochelaar keek Peter geen enkele keer aan, zijn blik zwierf steeds naar de zijkant van het toneel. „. . .Ik heb niets bijzonders aan mijn mouwen, is het wel?" vroeg Venturo.

Peter wist welk antwoord er van hem verwacht werd.

„Neen," zei hij.

„Dan heeft u het toch mis!" grapte de goochelaar. „Er zitten namelijk manchetten aan... Neem me niet kwalijk," vervolgde hij en hij leunde plotseling naar voren en haalde een witte muis te voorschijn uit Peters borstzak. Hij deed dit zo vlug, dat het publiek geen tijd had om te zien dat hij de muis al van tevoren in zijn handpalm had gehouden, ook al was het diertje wel zichtbaar geweest. Er werd geapplaudisseerd en gelachen.

„Ik hoop maar dat u voor die muis ook een kaartje gekocht hebt," zei Venturo en hij stopte het diertje in een doos die midden op het toneel op een tafeltje stond. Toen pakte hij de doos op en liet aan het publiek zien, dat die leeg was. Het orkest speelde een triomfantelijk akkoord en Peter kon duidelijk het muisje horen krabbelen in de geheime bergplaats onder de doos. Dit was één van de goocheltrucs die Peter zelf heel gemakkelijk zou kunnen doen, maar toch niet met zoveel zwier en bravoure als de Grote Venturo het deed! In ieder geval was dit nog maar een aanloopje tot de grote truc-van-de-avond. De goochelaar liet nog allerlei dingen uit de zakken van Peter te voorschijn komen, terwijl hij aldoor leuke opmerkingen bleef maken; het publiek had er kennelijk plezier in.

Maar toch was er vanavond iets niet helemaal in orde. Ogenschijnlijk was alles normaal verlopen en toch was de Grote Venturo zo gespannen als een veer, dat kon een kind zelfs zien. Waarom? vroeg Peter zich af.

Peter was er zeker van dat dit niet gewoon was. Hij had op de voorafgaande avonden juist zo'n bewondering voor de ongedwongen houding van de Grote Venturo gehad. Als een goochelaar gespannen was, dan konden zijn bewegingen daardoor onhandig worden, wat tot gevolg kon hebben dat de aandacht van het publiek gevestigd werd op dingen die juist ongemerkt moesten gebeuren. Neen, er was vanavond iets bijzonders aan de hand, dat stond voor Peter als een paal boven water.

Hij slaagde erin even een blik te werpen naar de kant van het toneel, waarheen de ogen van de goochelaar steeds getrokken werden. Hij zag dat daar twee mannen stonden, die buitengewoon aandachtig de scène op het podium schenen te volgen. Eén van de mannen had een helm op. Politie!

De Grote Venturo werkte nu geleidelijk naar zijn grote truc toe, maar Peter kon zich onmogelijk zo goed concentreren als eigenlijk wel nodig was. Hij zou nu zijn volle aandacht aan de goochelaar hebben moeten schenken, maar hij kon zijn gedachten er niet bij houden. Hij kon nu aan de andere kant van het toneel nóg een politieagent onderscheiden. Er moest vast wel een dringende reden zijn voor hun aanwezigheid hier en die gedachte maakte het er voor Peter niet prettiger op.

Bijna automatisch volgde hij de aanwijzingen van de Grote Venturo op, zoals hij het al die anderen op de vorige avonden had zien doen. Hij overtuigde zich ervan dat de tafel die de goochelaar hem aanwees, van stevig hout gemaakt was en geen geheime bergplaatsen bevatte. Hij bekeek de kartonnen doos, die de Grote Venturo hem gaf, van alle kanten. De doos was aan twee kanten open en Peter zette hem zelf op de tafel. Hij pakte nu de dunne sjaal en legde die over de doos. Toen keek hij toe, hoe Venturo met



Hij zag, hoe er twee witte duiven uit de doos kwamen fladderen. . .

zijn toverstokje zwaaide en allerlei bewegingen boven de sjaal maakte. Toen de goochelaar hem daartoe opdracht gaf, nam Peter de sjaal weg en hij zag, hoe er twee witte duiven uit de doos kwamen fladderen, die elk op een schouder van de goochelaar gingen zitten. Weer klonk er een akkoord van het orkestje. Er werd luid geapplaudisseerd en de goochelaar nam Peters hand en drukte die. Het volgende ogenblik zat Peter weer op zijn plaats op de eerste rij, terwijl het orkest de muziek speelde die Venturo uitgeleide moest doen. De cijfers op het decor aan de zijkant werden van dertien in veertien veranderd en de zwarte gordijnen gingen weer open; het volgende onderdeel van het programma zou nu beginnen.

„Hebt u gezien, hoe hij het deed?" vroeg de man die naast Peter zat.

Peter schudde teleurgesteld zijn hoofd. „Nee, jammer genoeg niet. Ik heb er geen flauw idee van," zei hij spijtig. Zijn laatste kans om het geheim van de grote truc te ontdekken was nu verkeken. Hij had niet goed opgelet op het ogenblik dat het erop aan kwam. Hij zou zichzelf wel kunnen slaan om zijn eigen stommiteit.

De overige nummers van het programma interesseerden Peter niet zo erg — de acrobaten, de clown en de man met de sprekende pop — hoewel hij er zich toch wel flauw van bewust was, dat ook deze artiesten veel gespannener en onrustiger waren dan normaal.

Peter herinnerde zich de verwilderde blik in de ogen van de Grote Venturo en de vage gestalten van de agenten, die tussen de coulissen hadden gestaan...

Toen de voorstelling afgelopen was, schuifelde hij met de menigte mee het theater uit, de kille duisternis van de straat in. Hij baande zich een weg tussen de mensen door om bij de bushalte te komen.

Hij was nog helemaal met zijn gedachten bij de laatste goocheltoer en daardoor kwam het, dat hij niet merkte dat hij met opzet aldoor opzij werd geduwd en dat hij zo langzamerhand naar een smalle steeg werd gedrongen, die naast het theater uitkwam. Toen het eindelijk tot hem doordrong wat er met hem gebeurde, werd hij hardhandig aangepakt. Vóórdat hij van de schrik bekomen was, werd er een hand over zijn mond gelegd en werd hij onder de lampen van de hoofdstraat vandaan in de schaduw getrokken. Hij probeerde zich los te rukken, maar dat was tevergeefs. Hij werd zó hard tegen de muur gedrukt, dat hij bijna geen adem meer kon halen.

„In orde, Bert, ga je gang maar," zei een hese stem.

In het vage licht dat van de hoofdstraat nog tot in de steeg binnendrong, kon hij twee gestalten onderscheiden, die gekleed waren in lange jassen en nauwe broeken. Eén van de mannen had de arm opgeheven en hij had een stuk gummislang in de hand...

Peter kneep zijn ogen dicht en wachtte op de klap...

Toen klonk er een fluitje aan het einde van de steeg. Hij deed zijn ogen weer open. De beide duistere figuren waren inmiddels al verdwenen. Hun voetstappen stierven weg in de verte en hij zag, dat een andere gestalte de achtervolging op hen had ingezet. Een gestalte met zware schoenen aan en een helm op...

„Is alles goed met je, jongeman?" vroeg een zware stem naast hem.

Peter haalde diep adem en liet de lucht langzaam weer ontsnappen.

„Ja, ik voel me prima, dank u wel. U was net op tijd."

„Beter laat dan nooit, vind je ook niet? Het viel niet mee om tussen al die mensen door te komen. Als je nu even met me mee wilt komen..."

Peter was nog helemaal verbouwereerd en te veel geschrokken om te protesteren en hij liep gehoorzaam achter de agent aan, die weer terugging naar de hoofdstraat.

Ze kwamen langs de voorkant van het theater en gingen toen een ander steegje in. Halverwege was een deur, waarboven in verlichte letters stond: „Toneelingang". De agent deed de deur open en wenkte Peter hem te volgen. Daarbinnen stond nog een agent bij de portier, die in zijn glazen hokje zat.

„Waar gaan we naar toe?" vroeg Peter.

„We gaan het toneel op. De inspecteur wil je even spreken."

„Maar... maar waarom in 's hemelsnaam?"

„Maak je maar niet ongerust. Je zult het allemaal gauw genoeg horen."

Ze liepen door een gang met aan elke kant genummerde deuren, toen gingen ze door een zware deur en daar stond Peter weer op het toneel! Alles zag er nu heel anders uit. De lichten waren allemaal uit, op één grote lamp na die midden boven het toneel hing. De decors waren allemaal opgestapeld tegen de achterwand. Alles zag er erg triest en vuil uit.

De artiesten stonden in groepjes bij elkaar op het toneel. Ze hadden hun toneelkostuums nog aan en de schmink op hun gezicht. De meisjes van het ballet hadden hun jassen om hun blote schouders geslagen en de clown had zijn lange, versleten jas over de arm en zijn pruik in de hand. Eén eindje verderop stonden de toneelknechten bij elkaar te roken. Midden op het toneel stond een lange man met een regenjas aan en naast hem een sergeant van de politie in uniform.

De lange man keek op toen Peter met de agent binnenkwam.

„Heb je hem, Sanderson?" vroeg hij.

„Jawel, meneer. Ik was net op tijd."

„Mooi zo! Is het zo gegaan als wij dachten?"

„Ja, meneer. Ze waren met zijn tweeën. Jones is ze achterna gegaan."

Het duizelde Peter. Hij had er geen flauw idee van, wat er gebeurd was. Het enige dat hij wist was, dat hij in het steegje bij het theater bijna was neergeslagen, dat hij op het nippertje door een politieagent gered was en dat hij om de een of andere onbekende reden naar het toneel was gebracht om dit groepje mensen te ontmoeten. Hij zag de Grote Venturo helemaal alleen staan, terwijl hij nerveus aan een sigaret trok en zelfs op die afstand kon Peter zien dat zijn handen trilden. Weer een eindje verderop zat de solozangeres op een oude stoel zonder rugleuning. Ze had een bontjas over haar avondjurk gedaan. Alle artiesten zagen er erg onderworpen uit.

De lange man met de regenjas aan lachte tegen Peter.

„Jij zult ongetwijfeld wel graag willen weten, wat dit allemaal te betekenen heeft," zei hij.

„Ik snap er tenminste niets van," mompelde Peter verwonderd.

„Dat is geen wonder! Ik zal het je heel in het kort uitleggen. Kort nadat de tweede voorstelling vanavond begonnen was, ontdekte mevrouw Désirée Gays" — hij knikte in de richting van de zangeres — „dat een waardevol diamanten halssnoer, dat ze bij de finale zou dragen, uit haar kleedkamer was verdwenen. Ze had het halssnoer bij de finale van de eerste voorstelling wel gedragen en ze ontdekte dat het weg was, toen ze na haar eerste nummer van de tweede voorstelling in de kleedkamer terugkwam. Zodra ze het verlies ontdekte, riep ze de hulp van de politie in. Gelukkig zijn de veiligheidsmaatregelen hier heel goed en de portier van de ingang durfde er wel op te zweren dat er niemand door de toneelingang was weggegaan, nadat mevrouw Gays haar halssnoer voor het laatst gezien had. De toneelmeester zegt dat er evenmin iemand door de hoofduitgang is weggegaan. Er is geen enkele andere manier om het theater vanaf deze kant uit te komen. Daarom moet het halssnoer hier nog ergens achter het toneel zijn, dat staat voor mij vast."

Nu begon de clown opeens te praten.

„Inspecteur, we weten dat allemaal wel en we moeten allemaal onze spullen nog inpakken omdat we vanavond weggaan. Is het nu werkelijk noodzakelijk dat u ons hier op het toneel laat staan? Ik ben ervan overtuigd dat we ons allemaal graag laten fouilleren, maar ik had wél graag, dat u een beetje opschoot..."

„Dat zal niet lang meer duren, meneer Langton. Zoals ik al zei, het halssnoer moet hier ergens achter het toneel zijn. En toch moet de dief hebben geweten dat de diefstal zou worden ontdekt voordat de voorstelling was afgelopen en dat we alles grondig zouden doorzoeken. Ook al neem je het feit in aanmerking, dat het gezelschap die avond zou vertrekken met alle bagage, attributen, kostuums enzovoort, die het onderzoek erg zouden bemoeilijken, dan nóg was



het een groot risico dat de dief had genomen. Dus hij moest zich al weer van het halssnoer hebben ontdaan. Maar hoe?"

De inspecteur wendde zich plotseling tot Peter.

,,En, jongeman? Zou jij je zakken even willen leegmaken op deze tafel?"

Peter keek de inspecteur stomverbaasd aan.

,,Ik, inspecteur? Maar waarom...?"

,,Doe nu maar wat ik je zeg," zei de inspecteur kalmerend. ,,Er is niets ergs aan de hand."

Peter voelde dat zijn handen trilden toen hij zijn zakken leeghaalde. Hij wist dat iedereen naar hem keek en zich afvroeg wat dit allemaal te betekenen had.

Uit zijn borstzak kwamen een pen en een potlood. Uit zijn linkerzak haalde hij een stukje vlakgum, een agenda en een boekje met goocheltrucs, dat hij met een verlegen gezicht omgekeerd op tafel legde. Toen stak hij zijn hand in zijn rechterzak en hij kreeg de schrik van zijn leven.

De inspecteur deed een stap naar voren.

,,Laat eens kijken," zei hij kalm.

Langzaam haalde Peter zijn hand uit de zak. Tot zijn grote ontsteltenis had hij het halssnoer in zijn handen, waarvan de stenen schitterden in het licht.

,,Mijn halssnoer!" gilde Désirée Gays. ,,Jij schoft! Jij hebt het dus gestolen!"

,,Een ogenblikje graag, mevrouw Gays," zei de inspecteur.

Het drong niet eens tot Peter door wat de zangeres gezegd had. Hij stond nog steeds stomverbaasd naar het halssnoer te kijken.

,,Maar... maar... hoe is dat in vredesnaam mogelijk...?" stotterde hij.

,,Heel eenvoudig," zei de inspecteur. ,,Jij was de zondebok, zonder dat je het zelf wist. Het heeft nog wel even geduurd vóórdat ik dat spelletje dóórhad, maar... *Houd hem tegen, sergeant!!*"

Er volgde een kleine worsteling in een hoek van het toneel en het volgende ogenblik werd de Grote Venturo door twee agenten naar de inspecteur gebracht.



,,Ja, het was heel eenvoudig," ging de inspecteur verder, alsof er niets gebeurd was, maar nu waren zijn ogen strak op Venturo gericht.

,,Er was immers maar één persoon die erin zou kunnen slagen om een halssnoer in de zak van iemand anders te stoppen en dat terwijl een duizendkoppig publiek toekeek en toch niets in de gaten had? Dat halssnoer moest op de een of andere manier het theater uit worden gesmokkeld en deze jongeman was degene, die daarvoor opdraaide. Zodra hij buiten was, konden een paar zware jongens hem gemakkelijk genoeg het halssnoer weer afhandig maken en niemand zou ooit hoeven te ontdekken waar dat ding gebleven was. Het was heel knap bedacht, maar nog lang niet knap genoeg!"

Peter keek vol afschuw naar de goochelaar.

,,En dan te bedenken dat ik zelf niet eens gemerkt heb dat hij dat snoer in mijn zak stopte!" zei hij.

,,Ik heb nauwkeurig gelet op iedere beweging die hij maakte," zei de inspecteur, ,,maar ik heb het hem ook niet zien doen. Het was echter het enige, dat er gebeurd kon zijn. Ik heb toen voor alle zekerheid een paar agenten achter jou aan gestuurd toen je het theater uitging om je in geval van nood te kunnen helpen."

,,Ik ben blij dat u dat gedaan hebt," zei Peter. ,,Maar ik heb deze week iedere avond de voorstelling gezien en ik dacht, dat ik iedere beweging van de Grote Venturo wel kende..."

,,Iedere avond?" echode de clown ongelovig.

,,Nou, nu blijkt dan toch wel, dat je deze truc toch niet dóórhad," lachte de inspecteur.

,,Er was nog een truc, die ik niet heb begrepen," antwoordde Peter en hij wendde zich tot Venturo. Ondanks alles, wat er gebeurd was, hoopte hij toch nog achter de oplossing van de grote truc te komen; dit was echt zijn laatste kans!

,,Hoe is die truc met die duiven?" vroeg hij.

Venturo lachte wat vreugdeloos.

,,Jongeman, dat is een truc waarover ik zelfs aan de politie niets vertel!" zei hij en toen keek hij vragend naar de agent.

,,Hoe lang zal ik hiervoor moeten brommen, agent?" vroeg hij op kalme toon.

,,Dat hangt van een heleboel dingen af," zei de inspecteur. ,,Maar ik zou voor de komende drie maanden maar geen afspraken maken, als ik jou was."

Venturo stond even nadenkend voor zich uit te kijken en toen keek hij Peter aan.

,,Ik zal je eens wat zeggen, jongeman. Die duiven van mij moeten verzorgd worden zolang ik met vakantie ben. Zou jij dat voor mij willen doen? Als je het doet, dan zal ik je vertellen, hoe die truc in zijn werk gaat. In vertrouwen natuurlijk. Jij kunt dan zolang met de duiven oefenen tot ik weer terug ben."

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

















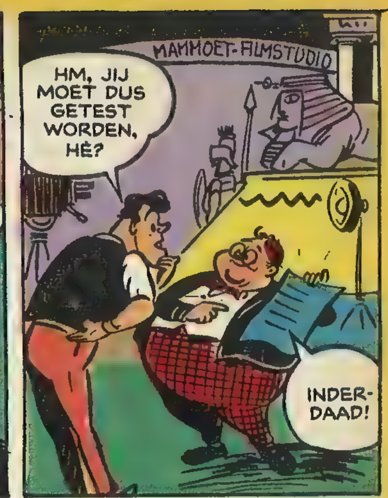







MELD JE MAAR AAN IN DE STUDIO, HARRIE! DAN KUN JE EEN TEST ONDERGAAN.
WACHT EVEN, IK BEN ER OOK NOG!
AAN DE STUDIO LAAT DEZE JONGEN EEN FILMTEST MAKEN

HA, HA, IK ZAL WEL ZORGEN, DAT HARRIE NIET IN DE STUDIO KOMT!
HEE!
AARDAPPELEN

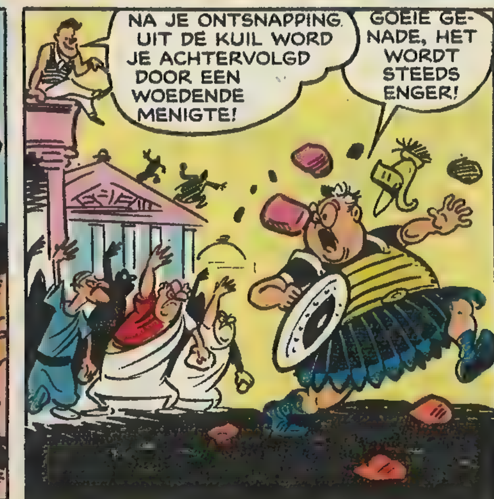
ZO, DAT IS DAT! NU NAAR DE STUDIO!

MAMMOET-FILMSTUDIO
HM, JIJ MOET DUS GETEST WORDEN, HÈ?
INDER-DAAD!

LAAT MAAR EENS ZIEN WAT JE KUNT. RIJD VIJF-TIG KEER DE ARENA ROND!
HELP! STOP! IK BEN BANG!

NU MOET JE GORILLUS, DE GROTE GLADIATOR, BEVECHTEN!
HELP! STRAKS HAKT IE MIJN HOOFD ERAF!

NU STEEK JE DEZE VIJVER VOL KROKO-DILLEN OVER!
HEBT U GEEN RUSTI-GER VIJVER?

NU KRIJGEN WE DE BAN-KETSCÈNE!
EINDELIJK! DAAR WACHT-TE IK OP! WAT STAAT ER OP HET MENU?

JIJ, DIKZAK! HUP, IN DE WILDEDIERENKUIL!
HELP! ZE ZULLEN ME VER-SCHEUREN!

NA JE ONTSNAPPING UIT DE KUIL WORD JE ACHTERVOLGD DOOR EEN WOEDENDE MENIGTE!
GOEIE GE-NADE, HET WORDT STEEDS ENGER!

NU NOG ÉÉN SCÈNE!
BEDANKT! IK HEB ER GENOEG VAN!

MAMMOET-FILMSTUDIO
LAAT HARRIE DIE LAATSTE SCÈNE! MAAR SPELEN! IK BLIJF LIEVER GEZOND!

HA, HA, DIE HARRIE! IK WED, DAT HIJ HUILEND OP DE VLUCHT SLAAT, ALS HIJ ZIET WAT HIJ MOET DOEN!

NEE! O NEE! HOE HEB IK DIT OOIT KUNNEN AFSLAAN?
GROTE BANKET-SCÈNE

Cliff Rendall

HET GEHEIM VAN DE VIJF VIERKANTEN

SCIENCE FICTION

CLIFF MELDT DE WAARNEMING ONMIDDELLIJK AAN HET RUIMTECOMMANDO...

DE BEMANNING VAN DE OM DE PLANEET PLUTO CIRKELENDE SATELLIETPOST BETA 4 GEEFT GEEN TEKEN VAN LEVEN. HET TOESTEL ASAR 210 MET AAN BOORD DE AFLOSSINGSGROEP VOOR DE SATELLIET KEERT DAAROM TERUG NAAR HET RUIMTESTATION UNIVERSIA, MAAR PLOTSELING MERKT MEN EEN VREEMD VERSCHIJNSEL OP...

WIJ HEBBEN RADARCONTACT MET EEN OBJECT, DAT UIT DE RICHTING VAN DE DUBBELSTER ALPHA-CENTAURI OP ONS AFKOMT.

DOOR DE TELESCOOP ZIET HET ER UIT ALS EEN VIERKANT LICHT!

MISSCHIEN EEN MAGNETISCH VELD MET DOOR DE ZON VERLICHTE DEELTJES OF METEORIETEN! ELEKTRISCHE ENERGIE ZOU OOK...

2



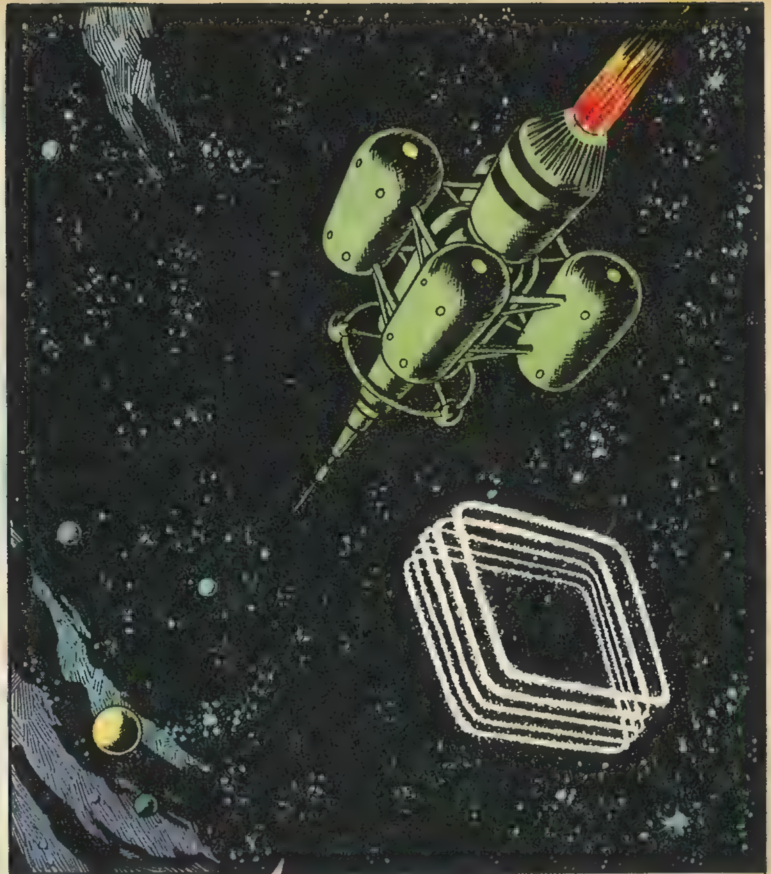






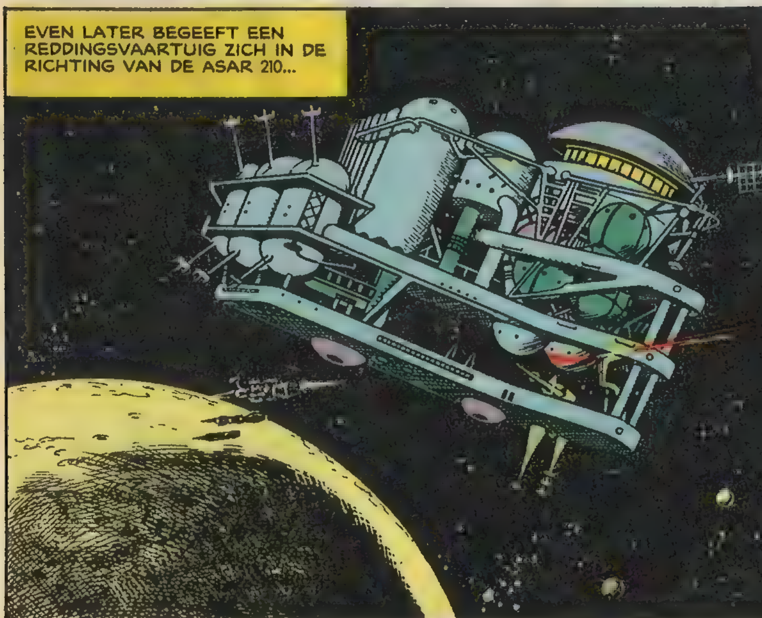


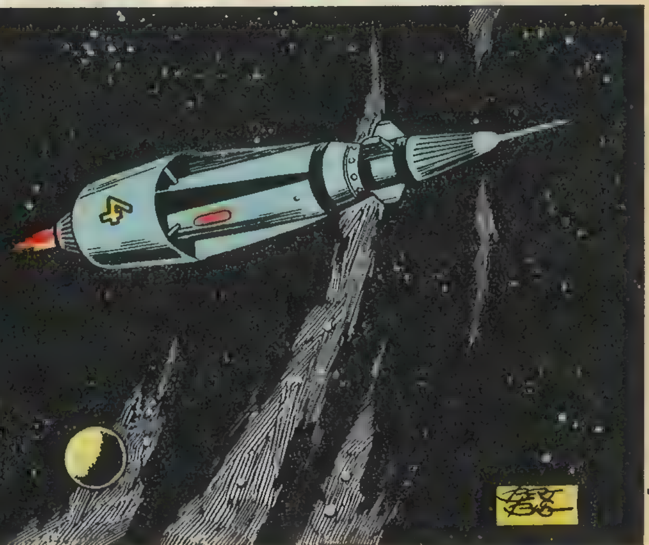

HET GEHEIMZINNIGE LICHT! HET GAAT MET ONS MEE! WAT ZOU HET KUNNEN ZIJN, DOCTOR DEVOON?
WAT MEN NOEMT: EEN ONBEKEND OBJECT!... WE ZULLEN ER VLUG EEN FOTO VAN MAKEN!




INTUSSEN OP HET RUIMTE-STATION UNIVERSIA...
DE ASAR 210 VAN RENDALL VERKEERT IN MOEILIJKHEDEN! HUN RADAR IS UITGEVALLEN EN ZE ZITTEN IN EEN ANDERE BAAN!
HET LUKT OOK NIET HUN BESTURING RADIO-GRAFISCH OVER TE NEMEN. ALS WE NIET VLUG INGRIJPEN, ZIJN ZE REDDELOOS VERLOREN!


ALARM VOOR PATROUILLE 4 VAN KAPITEIN LASKALL!


EVEN LATER BEGEEFT EEN REDDINGSVAARTUIG ZICH IN DE RICHTING VAN DE ASAR 210...

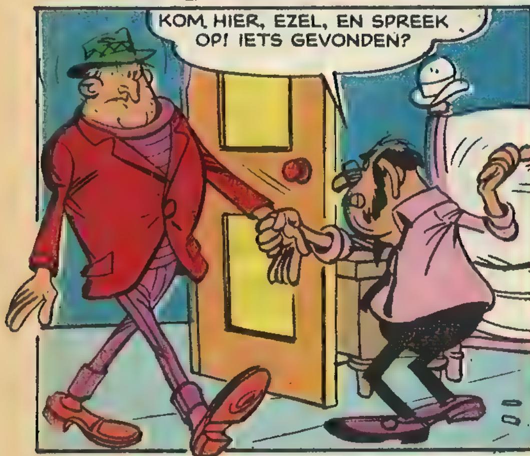


Kareltje Sprint

Meneer Kwaranta en Kareltje zijn gestart voor hun tocht door Italië. Professor Strizza, die een koffer in hun auto verborgen heeft, wil hen achterhalen, maar is hun spoor kwijt.



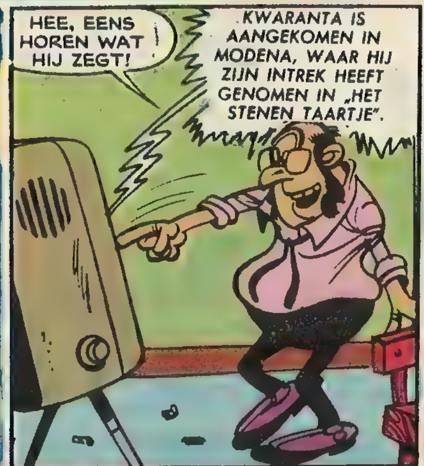


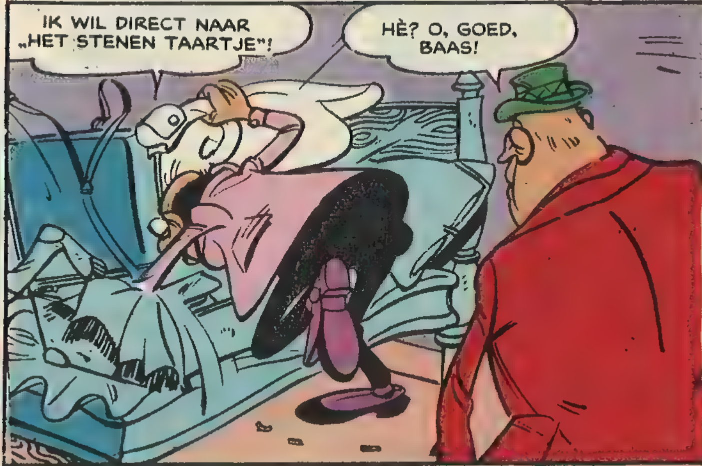




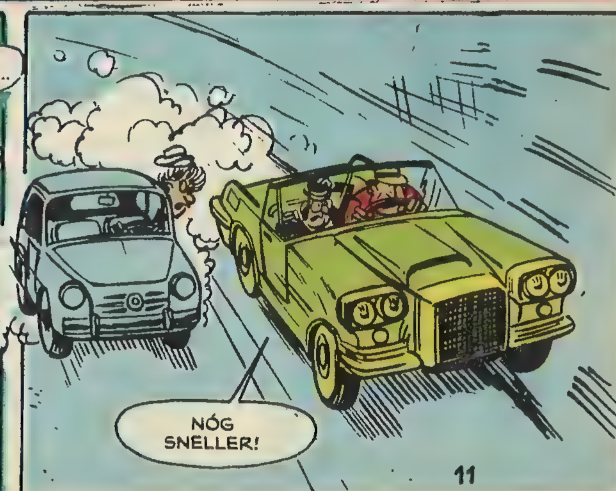










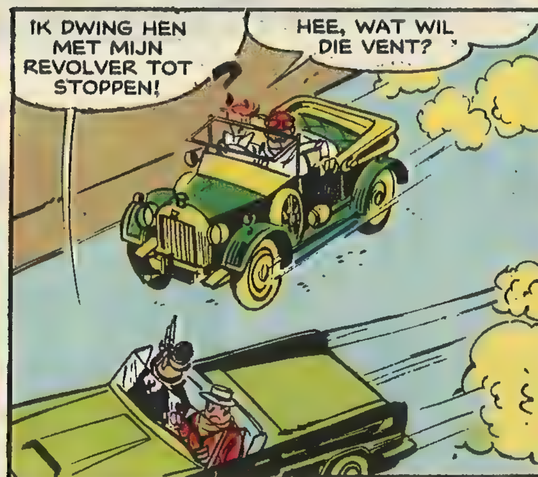



INTUSSEN HEBBEN KWARANTA EN KARELTJE ZICH VOLGESTOPT MET TAARTJES EN GAAN MODENA VERLATEN.
RIJ JIJ MAAR, KARELTJE, IK BEN ZÓ VOL!

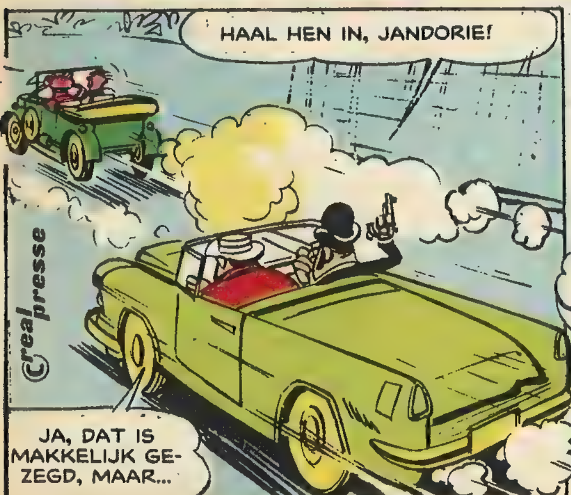

IK ZAL VOORZICHTIG ZIJN, MENEER!
ZACHTJES AAN, DENK EROM!


IK RIJD NU ZESTIG, MENEER!
BEST, JONGEN. ZORG DAT JE NIET HARDER GAAT!


DAAR ZIJN ZE! DAAR ZIJN ZE! ZET JE SCHRAP, FILOMENO!
JA, MENEER!


IK DWING HEN MET MIJN REVOLVER TOT STOPPEN!
HEE, WAT WIL DIE VENT?


WACHT, IK ZAL ZE EENS WAT LATEN ZIEN!


HAAL HEN IN, JANDORIE!
JA, DAT IS MAKKELIJK GE-ZEGD, MAAR...
©real presse


HOUD U VAST, NU GA IK PAS ECHT RIJDEN!
WE ZITTEN BOVEN DE HONDERD-ZESTIG! BEN JE GEK GEWORDEN?!


DIE VENT RIJDT MINSTENS TWEEHONDERD, DE IDIOOT!
12



15

Het raadsel van de stille vallei

Tekst: Eda & Richard Crist – Illustraties: Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Meneer Bonner is met zijn dochter Dodey, zijn zoon Bobbie en hun hond Sheila in het dorpje Deer Lich in de bergen van Pennsylvania aangekomen. Zij maken kennis met mevrouw Leach en haar broer Sim. Randy, een jongen uit de buurt, vertelt, dat er een ongeluk is gebeurd. Op een boom bij het huisje is een vreemd mannetje getekend. Kolendelvers willen het land van mevrouw Tennisson omploegen en zij en Randy kunnen daar niets tegen doen, omdat ze geen bewijs hebben, dat het land hun eigendom is. Dodey, Bobbie en Randy gaan naar de Schoorstenen van het Dode Paard. Ze vermoeden dat er zich iemand bij de Schoorstenen ophoudt. Dodey en Bobbie vinden een oude krant uit het jaar 1892, waarin een berichtje staat over een ongeluk met een postkoets. Meneer Yancy, de postbode, vertelt hun hoe het is gebeurd. De koets is door struikrovers overvallen. De inhoud, een zak met geld en geldswaardige papieren, is nooit teruggevonden. De kinderen vermoeden dat het eigendomsbewijs van de Tennissons in die zak heeft gezeten. Ze besluiten de kwestie nader te onderzoeken. De jongens verdenken Sim Leach ervan dat hij bij de Schoorstenen op zoek is naar de verloren schat. Op een avond volgen ze hem naar de Schoorstenen. In een grot heeft hij een ontmoeting met een onbekende man.*

Opeens klonk er een dreunende slag in het kamertje en er viel iets op het voeteneinde van haar bed. Ze vloog overeind en gilde het uit.

In het kamertje ernaast schrok Bobbie wakker. Hij wilde weer aan de verkeerde kant uit zijn bed springen en botste tegen de muur. Sheila kwam luid blaffend aanrennen. Vader voelde onder zijn kussen, waar een zaklantaarn lag. Hij beende door de woonkamer met een laken achter zich aan en gooide een tafeltje met tijdschriften om.

„Dodey!" riep hij, toen hij het kamertje binnenstormde. „Is alles goed met je?"

„Ik. . . ik geloof het wel," zei Dodey met een klein stemmetje, nauwelijks in staat om een woord uit te brengen. „Ik hoorde een geluid. En toen viel er iets op mijn bed. O, vadertje. . ."

Ze vloog haar vader om de hals en kroop als een grote lappenpop in zijn armen, toen hij op het bed ging zitten.

„Alle mensen!"

Bobbie stond in de deuropening en scheen met zijn zaklantaarn op het bed.

„Haal eens een lamp, Bobbie, en steek hem aan," beval zijn vader. „Weet je zeker dat het goed afgelopen is, Dodey? Heb je je benen niet zeer gedaan?"

„M. . . mijn benen. Hoe. . . hoe weet u. . .?"

Dodey hief haar hoofd op van vaders schouder en keek voor de eerste maal naar het voeteneinde van haar bed. De zaklantaarn van vader lag op de gekreukte dekens. In het schijnsel ervan zag ze een verwarde hoop glasscherven, stukken van een lijst met kattestaarten en midden in die rommel lagen twee donkere ogen naar het plafond te staren.

Het schilderij van het witte paard, dat boven haar bed had gehangen, was naar beneden gevallen en gebroken! Ze zat te

trillen op vaders knieën. Vader klopte haar liefkozend op de rug.

,,Er is niets aan de hand met mijn benen. Ik had ze opgetrokken.''

,,Gelukkig maar. Het schilderij was wel niet zo zwaar, dat er een ernstig ongeluk had kunnen gebeuren, maar je had toch wel een behoorlijke klap op de schenen kunnen krijgen. Ik vraag me overigens af hoe zo'n ongeluk heeft kunnen gebeuren!''

Dodey dacht eraan, wat Randy gezegd had, toen de delver gewond was geraakt. Hardop herhaalde ze op vlakke toon zijn woorden: ,,Het was geen ongeluk!''

,,Natuurlijk wel!'' glimlachte haar vader. ,,Wie zou nou opzettelijk. . .''

,,Het was het werk van een heks.''

,,Och, praat nou geen onzin. Je hebt zeker naar gedroomd.''

,,Ik geloof toch dat het zo iets was, vader,'' zei Bobbie, die binnenkwam met de petroleumlamp uit de woonkamer. ,,U weet toch wel van dat mannetje met de veren, op de pijnboom?''

,,Ja, dat weet ik wel. Ik denk dat ik wel weet, wie dat in de boom heeft gekerfd, en ik vind het niets anders dan kinderachtige onzin.''

,,Maar,'' hield Bobbie vol, ,,nu is er ook een meisje in de boom gekerfd en in de benen zijn veren geprikt. Het lijkt precies op Dodey.''

Hoewel ze nog erg van streek was, stak Dodey nu haar tong tegen hem uit.

Bobbie ging voort: ,,Alleen in de benen zijn veren geprikt en. . . en dat schilderij hing precies boven. . .''

Zijn stem stierf weg toen het hem duidelijk werd, wat dit kon betekenen.

Meneer Bonner keek nu heel ernstig. ,,Ik stel voor dat we naar de woonkamer gaan, dan kunnen we daar verder praten. We zijn nu toch allemaal klaar wakker en hoe gauwer ik het hele verhaal van jullie hoor, hoe liever het me is. Ik zal een vuur aanleggen. En, Bobbie, ruim jij ondertussen die rommel hier op, dan maakt Dodey een kop chocolademelk voor ons klaar.''

Dodey en Bobbie vertelden hun vader alles, wat er die avond gebeurd was. Ook vertelden ze over het gesprek in de grot, dat ze hadden afgeluisterd.

Toen ze uitgesproken waren, stond meneer Bonner paf. En hij was niet zo'n klein beetje verontwaardigd, omdat ze zijn raad in de wind hadden geslagen om niet naar de Schoorstenen te gaan! Hij begreep echter wel dat ze nu wanhopig waren, en daarom gaf hij hun het verdiende standje niet.

,,Ik dacht ook al, wat is Sheila onrustig, vanavond,'' zei hij. ,,Ze duwde haar neus telkens in mijn hand en stond bij de deur te janken. Ik ben opgestaan en heb naar buiten gekeken. Er zat een grote uil op een tak van de pijnboom bij de veranda en ik dacht, dat Sheila daarom zo tekeerging.''

,,Ja, die uil hebben wij ook wel gehoord,'' zei Bobbie, ,,maar Lilie de Wit is er ook geweest. Dat is een heks.''

,,Een heks?'' Vader strekte zijn lange benen uit en staarde nadenkend in het vuur.

,,Het eerste, dat ik daarop zou willen zeggen, is: kletskoek! Ofschoon, er zijn een heleboel onverklaarbare dingen in deze wereld. Zoals bijvoorbeeld: telepathie of hypnotisme. Het is bewezen dat die dingen bestaan, maar men kan er geen verklaring voor geven.''

,,Maar een heks is geen hypnotiseur,'' merkte Bobbie op.

,,Ben je daar wel zo zeker van? Een hypnotiseur kijkt je in de ogen en zegt dat je moet gaan slapen. En je doet het ook. Een heks mompelt een paar toverspreuken en zegt dat je ziek moet worden of een ongeluk moet krijgen. En je doet het ook. Tenminste, als je er lang genoeg over gepiekerd hebt.''

,,Maar, vader,'' zei Dodey, ,,dat schilderij kan toch niet van de muur vallen, omdat ik aan het meisje met de veren lag te denken?''

,,Dat weet ik en dat bevalt me ook helemaal niet. Ik vermoed echter dat in dit geval onze heks erg veel haast had en dat ze daarom het schilderij heeft geholpen om te vallen. Zei je niet dat je een geluid had gehoord, voordat het schilderij viel?''

Dodey knikte. ,,Ja, ik heb een soort doffe dreun gehoord.''

,,Zo zo. Dan heeft ze ongetwijfeld een stevige klap tegen de buitenmuur gegeven met haar heksenbezem. Misschien is ze vanmiddag wel even in je kamertje geweest om de spijker in de muur los te trekken, toen er niemand thuis was.''

Bij die woorden verschoot Dodey van kleur. Ze dacht eraan dat de vrouw vroeger in het huisje had gewoond en dat ze weten moest, waar het schilderij hing, en ook dat het groene kussen gevuld was met veren.

,,Het andere slachtoffer van een zogenaamd ongeluk,'' vervolgde vader, ,,die onfortuinlijke delver, kan trouwens niet hebben geweten, wat hem boven het hoofd hing. Die arme kerel is volkomen argeloos onder het bereik van het geweer van de oude man gekomen. Wat zal de oude Lilie de Wit in haar vuistje hebben gelachen en gegnuifd bij dat succes!''

Vader stond op en zette het scherm voor de haard recht.

,,We zullen de veiligste weg kiezen en voortaan uit de buurt blijven van de Schoorstenen en van die boezemvriend van Lilie met zijn geweer. Morgen zal ik eens met meneer Leach gaan praten. En nu de lichten uit en naar bed, allemaal.''

Het scheen Dodey toe, dat ze nog maar even geslapen had, toen ze wakker werd door de klank van stemmen op de veran-

Opeens klonk er een dreunende slag in het kamertje en er viel iets op het voeteneinde van haar bed.



da. De zon scheen haar kamertje binnen. Ze wreef haar ogen uit en vroeg zich af, hoe laat het zou zijn. Toen deed ze haar slofjes aan en liep naar het raam. Randy stond met vader en Bobbie te praten.

Ze waste zich met het koude water en kleedde zich haastig aan. Daar buiten was een ernstig gesprek gaande en ze was boos op zichzelf, omdat ze zo lang geslapen had.

Ze deed een paar streken met de borstel over haar haar en liep vlug naar de keuken. Terwijl ze zich met één hand een glas melk inschonk, gebruikte ze de andere om een overgebleven broodje uit een tas te halen, die Randy waarschijnlijk had meegebracht. Met dit ontbijt in de handen liep ze naar de veranda.

,,Hee, Schone Slaapster," groette Bobbie haar. ,,Ga zitten en neem er je gemak van. We gaan een expeditie ondernemen!"

,,Een expeditie? Waar naar toe?"

,,Naar de Schoorstenen van het Gebroken Paard."

Dodey ging zitten.

,,Maar ik dacht. . ."

,,Vader gaat ook mee. De oude man is de hele dag weg, weet je nog wel?"

,,Ja, Sim zei dat hij hem naar Somerset zou brengen om de een of andere reden. Maar hoe weet je dat hij inderdaad weg is?"

,,Ik heb de oude man op de weg zien lopen," legde Randy uit. ,,Ik had mijn wekker op vier uur gezet en ik heb gekeken of ik zijn lantaarn ook tussen de bomen door zag schijnen. Toen ben ik de weg afgelopen en heb me achter een bosje verscholen om hem op te wachten."

,,Kon je zien wie het was?"

,,Nee. Toen hij in de buurt van ons huis kwam, deed hij zijn lantaarn uit. Hij wilde blijkbaar niet het risico lopen dat er iemand vroeg op zou zijn en hem zou zien. Maar ik ben er zeker van dat het Sim niet was. Hij liep heel anders, meer gebogen. En Sim heeft ook geen baard, maar deze man wel!"

,,Als jij zover bent, Dodey," zei haar vader, ,,dan gaan we nu boterhammen klaarmaken om mee te nemen en dan gaan we de hele dag naar de Schoorstenen. Ik ben zo langzamerhand nieuwsgierig geworden naar die geheimzinnige rotsen en, hoewel het niet erg waarschijnlijk is, dat we de schat vinden, is het toch heel goed

,,Ik heb de oude man op de weg zien lopen," legde Randy uit. ,,Ik heb me achter een bosje verscholen om hem op te wachten."

mogelijk dat we iets interessants tegenkomen. Nu die ouwe dwaas er niet is, hebben we geen gevaar te duchten."

Dodey was er niets gerust op. ,,Weet u wel heel zeker, dat de oude man weggegaan is? Hij kan wel weer teruggegaan zijn naar de Schoorstenen."

,,Ik ben even naar het huis van Sim Leach geweest, voordat jij wakker was. Mevrouw Leach vertelde me onomwonden dat Sim met de vrachtwagen naar Somerset gegaan was en dat ze dacht dat hij niet vóór vanavond terug zou komen. Dus het schijnt dat het plan dat jullie hebben afgeluisterd, werkelijk ten uitvoer is gebracht."

,,Hebt u mevrouw Leach verteld, wat er gisteravond gebeurd is?"

,,Nee. Ik heb niets gezegd. Ik geloof dat ik dat beter met Sim kan bepraten... Nou, hoe denken jullie erover? De kust is vrij bij de Schoorstenen."

Dodey dronk haar melk uit.

,,Ik zou voor geen geld dit uitstapje willen missen!" zei ze. ,,Kom mee, Bobbie, pak je rugzak en help me de boterhammen smeren."

Enige tijd later stonden ze met hun vieren op de overstekende richel bij het ravijn; ze keken uit over de Schoorstenen en bespraken, waar ze het beste zouden kunnen beginnen te zoeken. Ze voelden zich volkomen op hun gemak, want Sheila was onbekommerd gaan liggen en rustte uit van de wandeling, met de bek open en de tong naar buiten hangend.

Meneer Bonner was onder de indruk van het adembenemende schouwspel. Hij stond zwijgend naar de Schoorstenen te kijken, alsof hij overwoog hun vormen en kleuren in een volgend schilderij te gebruiken.

Dodey moest denken aan een oude prent, die ze eens ergens had gezien: een man met een geiteleren pak aan, die op zijn geweer leunde en uitkeek over een ravijn vol onwaarschijnlijk gevormde rotsen. Op die prent had ook een hertebok gestaan en onwillekeurig keek Dodey nu naar de struiken, of er hier soms ook een stond. Ze schrok even, toen haar blik viel op een bruinachtige plek. Het was echter geen hert, maar op die plek was de wilde kervel enigszins anders van kleur.

,,Zie je iets bijzonders?" vroeg Randy, die merkte dat ze steeds in dezelfde richting stond te turen.

,,Nee, maar ik dacht een ogenblik dat die bruine plek daar een hert was."

Randy was gerustgesteld. ,,Daar in de buurt moet ongeveer de spleet in het dak van de grot zijn. Die plek is een goed herkenningsteken om de ingang te vinden, als we in het ravijn zijn."

,,Blijven jullie hier staan?" zei Bobbie. ,,Kom toch mee."

Ze klauterden langs een steil aflopend pad naar beneden en waren al gauw precies onder de richel waarop ze zoëven hadden staan kijken. Dat was het punt, waar de Oude Weg vlak langs had gelopen en dus was het erg waarschijnlijk, dat de postkoets hier naar beneden gevallen was. Dodey probeerde zich voor te stellen, hoe het tragische schouwspel er moest hebben uit gezien voor de mensen die niet lang na het ongeluk ter plaatse waren geweest. Stukken van de kapotte postkoets lagen toen overal in het rond verspreid. En dan het arme paard! Verpletterd, zoals de mensen vertelden... Ze kneep haar ogen stijf dicht om de naargeestige fantasie uit haar gedachten te verdrijven.

Sheila was nu opeens haast niet meer te houden. Ze was verrukt door de ontelbare gaten en geulen, die ze allemaal aanzag voor eventuele schuilplaatsen van konijnen of andere bosbewoners. Ze trok nu eens naar de ene kant, dan weer naar de andere en ze maakte het Bobbie niet gemakkelijk om op de been te blijven.

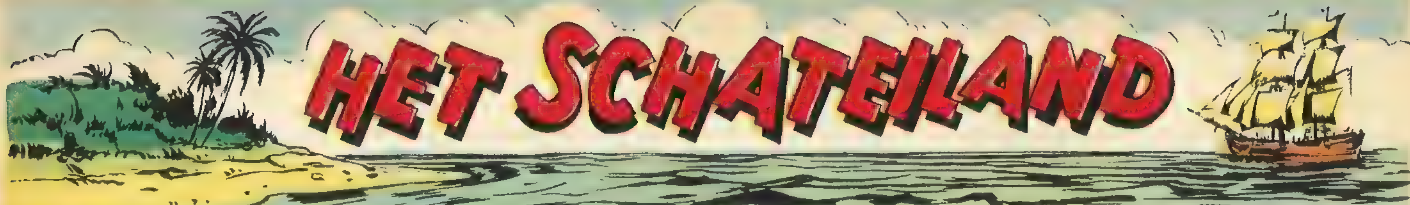
Dit was echter een goed teken, want zolang de hond zich op deze wijze gedroeg, hoefden ze niet bang voor onraad te zijn.

Het groepje was nu aan de voet van van de eerste Schoorsteen gekomen.

Bobbie keek tegen de steile kolos op. ,,Het moet niet zo erg moeilijk zijn om ertegenop te klimmen. Er zitten uitsteeksels genoeg aan en bosjes, waaraan je je vast kunt grijpen."

Wordt vervolgd





DE BEMANNING VAN DE *HISPANIOLA* WILDE ZICH VAN DE SCHAT MEESTER MAKEN, DIE ERGENS OP HET EILAND, WAAR WE ZO JUIST AANGEKOMEN WAREN, BEGRAVEN LAG. ZE HADDEN VERLOF GEKREGEN EEN PAAR UUR AAN LAND TE GAAN EN IK WAS GETUIGE VAN EEN MOORDAANSLAG VAN JOHN SILVER, DE SCHEEPSKOK EN AANSTICHTER VAN DE MUITERIJ, OP EEN VAN DE BEMANNINGSLEDEN, DIE ER NIETS VOOR VOELDE OM DE LEIDERS VAN DE EXPEDITIE VAN KANT TE MAKEN.

MET DE LENIGHEID VAN EEN AAP HINKTE JOHN SILVER OP DE GEVALLEN MAN AF EN WAT ER ZICH TOEN VLAK VOOR MIJN OGEN AFSPEELDE WAS ZÓ AFGRIJSELIJK, DAT IK MIJ BEPERK TOT DE MEDEDELING, DAT HIJ HEM AFMAAKTE ALS EEN DOLLE HOND.

EVEN LATER BLIES JOHN OP EEN FLUITJE. IK BEGREEP, DAT ELK OGENBLIK DE ANDERE ZEESCHUIMERS KONDEN VERSCHIJNEN EN IK MAAKTE DUS DAT IK WEGKWAM!

HOEWEL IK DOOR HET AFSCHUWELIJKE TAFEREEL, WAARVAN IK ZO JUIST GETUIGE WAS GEWEEST, BIJNA HET BEWUSTZIJN HAD VERLOREN, GELUKTE HET ME KRUIPEND EEN BOS TE BEREIKEN, WAARNA IK HET OP EEN LOPEN ZETTE.

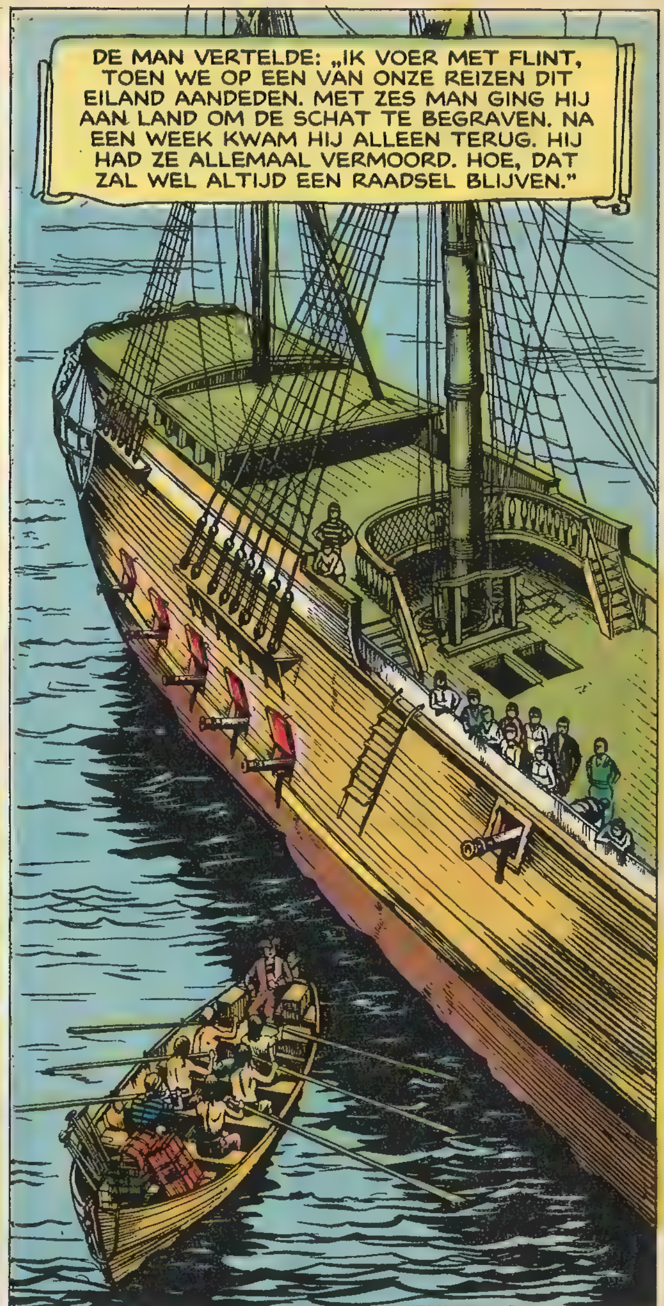
TOEN IK VER GENOEG WAS EN IK EVEN DURFDE UIT TE RUSTEN, KREEG IK PLOTSELING EEN NIEUWE SCHRIK. ACHTER DE BOOMSTAMMEN ZAG IK EEN VREEMDE GEDAANTE SNEL WEGSPRINGEN.

DOOR DE AANBLIK VAN DIT VREEMDSOORTIGE WEZEN WAS IK ZÓ GESCHROKKEN, DAT IK ER EVEN AAN DACHT NAAR JOHN SILVER TERUG TE GAAN. GELUKKIG HERINNERDE IK MIJ HET PISTOOL IN MIJN BINNENZAK DAT DE JONKER MIJ HAD GEGEVEN.

TOEN HIJ ME BLEEF VOLGEN, DRAAIDE IK ME RESOLUUT OM EN GING MET HET PISTOOL IN DE AANSLAG OP HEM AF. HIJ WEIFELDE EVEN, MAAR TENSLOTTE BLEEF HIJ STAAN EN OP MIJN VRAAG WIE HIJ WAS, ANTWOORDDE HIJ: „BEN GUNN."

DRIE JAAR GELEDEN HADDEN ZE HEM OP HET ONBEWOONDE EILAND ACHTERGELATEN EN AL DIE TIJD HAD HIJ GEEN MENSELIJK WEZEN GEZIEN.


HIJ BEGON UITVOERIG TE VERTELLEN, HOE HIJ OP HET EILAND WAS GEKOMEN, NADAT HIJ ME EERST HAD GEVRAAGD OF MISSCHIEN HET SCHIP VAN KAPITEIN FLINT IN DE BAAI VOOR ANKER LAG.


DE MAN VERTELDE: „IK VOER MET FLINT, TOEN WE OP EEN VAN ONZE REIZEN DIT EILAND AANDEDEN. MET ZES MAN GING HIJ AAN LAND OM DE SCHAT TE BEGRAVEN. NA EEN WEEK KWAM HIJ ALLEEN TERUG. HIJ HAD ZE ALLEMAAL VERMOORD. HOE, DAT ZAL WEL ALTIJD EEN RAADSEL BLIJVEN."


„TOEN IK LATER MET EEN ANDER SCHIP DIT EILAND WEER AANDEED, WIST IK DE BEMANNING TE BEWEGEN NAAR DE SCHAT TE GAAN ZOEKEN," ZO VERVOLGDE BEN ZIJN VERHAAL. „IN EEN MOORDENDE HITTE ZOCHTEN WE TWAALF DAGEN LANG, MAAR TEVERGEEFS!"
BLIJF JIJ IN JE EENTJE MAAR NAAR DIE SCHAT VAN JOU ZOEKEN!
WE ZULLEN JOU JE GEINTJES WEL AFLEREN, BEN GUNN!
„ZE WAREN ZO WOEST OP ME, TOEN WE NIETS VONDEN, DAT ZE ME ALLEEN OP DIT VERVLOEKTE EILAND ACHTERLIETEN. DAT ZAL NU ZO'N JAAR OF DRIE GELEDEN ZIJN EN AL DIE TIJD HEB IK GEEN MENS GEZIEN. MAAR... EN LUISTER NU GOED, JONGEN, IK BEN RIJK, ONMETELIJK RIJK..."
H. ROTGANS

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN IN EEN ARABISCH STADJE, WAAR HUN VRIEND BILL DRAYTON GEVANGENGEHOUDEN WERD DOOR DE SCHORPIOEN. OP EEN GEGEVEN OGENBLIK ZAGEN ZE BILL, DIE MET BEHULP VAN EEN RAKET BOVEN DE STAD VLOOG.

BILL HERKENDE DE DRIE VRIENDEN NIET.

VLUG, ARCHIE, JIJ MOET ZIJN AANDACHT PROBEREN TE TREKKEN!

OP BEVEL VAN TED TILDE ARCHIE EEN VAN DE KAMELEN OP.

WAT BEN JE IN VREDESNAAM VAN PLAN, TED?

TED LEGDE ZIJN PLAN AAN KEN UIT.

BILL ZAL BEGRIJPEN DAT ALLEEN ARCHIE TOT ZULK EEN PRESTATIE IN STAAT IS!

EVEN LATER KEEK BILL NAAR BENEDEN.

DAT MOETEN TED, KEN EN ARCHIE ZIJN! ZE HEBBEN ME DUS GEVONDEN!

INTUSSEN KEEK DE SCHORPIOEN TOE.

DE PROEF IS GESLAAGD. DRAYTON HEEFT BEWEZEN DAT ZIJN RAKET GEMAKKELIJK EEN MAN KAN DRAGEN!

DE SCHORPIOEN GRIJNSLACHTE.

WEES NIET BANG DAT DRAYTON ZAL ONTSNAPPEN! DAARVOOR HEEFT HIJ NIET GENOEG BRANDSTOF BIJ ZICH!

HEEL SLIM VAN U, SJEIK!

OPEENS LIET BILL DE ZWARE ZAK VALLEN.
DAT IS EEN SMOES OM TE LANDEN!
TED, WAT DOET HIJ NU?

VLUG BEDIENDE TED ZIJN ZENDER EN LIET ARCHIE DE ZAK OPVANGEN.
GOED ZO, ARCHIE!
BILL GAAT LANDEN!

TED EN KEN HOLDEN NAAR HUN VRIEND TOE.
IK KAN HIER NIET LANG BLIJVEN, WANT IK WORD IN DE GATEN GEHOUDEN! DE SCHORPIOEN HEEFT ME GEDWONGEN DEZE RAKET TE MAKEN!

WANHOPIG VERVOLGDE BILL:
LUISTER! JULLIE MOETEN VANAVOND BIJ ME PROBEREN TE KOMEN! HET MÓÉT!

MAAR DE SCHORPIOEN HAD AL ARGWAAN GEKREGEN.
VLUG, GA KIJKEN WAAROM DRAYTON GELAND IS! IK VERTROUW HEM NIET!

OP DAT OGENBLIK STEEG BILL WEER OP.
OKÉ, BILL, WE KOMEN! TOT VANAVOND EN STERKTE!
VLUG, GEEF ME DE ZAK!

IN DE HAAST TROK BILL ARCHIES VERMOMMING LOS.
BILL, PAS OP!
HET SPIJT ME!

DOOR DAT KLEINE VOORVAL WERDEN ARCHIE EN ZIJN VRIENDEN HERKEND.
HET IS DE METALEN REUS! EN ZIJN HELPERS ZIJN BIJ HEM!

DE VRIENDEN HADDEN DE RUITER NIET GEZIEN.
VANAVOND ZULLEN WE SAMEN MET BILL EEN PLAN OPSTELLEN OM HEM TE BEVRIJDEN!
ALS HEM INTUSSEN MAAR NIETS OVERKOMT!

ENKELE MINUTEN LATER HAD DE ARABIER ZIJN ONTDEKKING AL OVERGEBRACHT AAN DE SCHORPIOEN.
DAT IS INTERESSANT NIEUWS! DUS WE KRIJGEN BEZOEK VAN DIE BLANKE HONDEN? WEL, WE ZULLEN HEN WARM ONTVANGEN!

Hoe komt de sport op de

In dit artikel vertelt een van onze medewerkers hoe sportuitzendingen op de televisie tot stand komen.

Hele volksstammen komen in beweging als wordt aangekondigd dat bijvoorbeeld een voetbalwedstrijd op de televisie zal worden uitgezonden. Soms, als het om een heel belangrijke wedstrijd gaat (zoals bijvoorbeeld Benfica-Feijenoord om de Europa Cup, een poosje geleden in Portugal) komen er zelfs ministers en P.T.T.-ploegen aan te pas om de uitzending mogelijk te maken. Maar naast voetbal krijgen ook andere sporten een kans op het beeldscherm. Televisie heeft de wereld al lang veroverd en de sport is daaruit niet meer weg te denken, evenmin als uit het gewone leven. Natuurlijk heeft iedereen speciale voorkeuren voor bepaalde programma's. Sommigen van jullie zijn weg van Pipo en Swiebertje, de ouderen mogen misschien weleens naar een film kijken, maar ik weet zeker, dat jullie zo goed als allemaal dol zijn op uitzendingen van voetbalwedstrijden, wielerrondes, zwemwedstrijden of wat er verder nog allemaal in het sportprogramma aan bod komt. En dat is heel wat.

Het wordt ons steeds gemakkelijker gemaakt. Je hoeft immers niets anders te doen dan voor je toestel te gaan zitten en de knop om te draaien. Het scherm gloeit aan en dan ineens zie je het wonder, zo maar in de huiskamer, terwijl je lekker in je stoel zit. Hebben jullie er weleens over nagedacht hoe al die uitzendingen tot stand komen? Wie weet iets af van de hoeveelheid werk, die vakmensen moeten verzetten om een sportuitzending op de televisie mogelijk te maken?

Het is niet gemakkelijk om in de studio's door te dringen en zeker niet tijdens een uitzending. Ik mocht er enkele malen met mijn neus bovenop staan en ik heb genoten, dat kan ik jullie wel zeggen. Je weet hoe zo'n programma gewoonlijk verloopt. Op een bepaald uur komt de omroepster vertellen, dat er een sportuitzending in aantocht is. Je hoort dan een pittige openingsmars en meteen begin je al warm te lopen, want je weet uit ervaring, dat er iets fijns op komst is. Als openingsmaal krijg je meestal een paar voetbalwedstrijden, maar er volgt nog veel meer. Wát dat is, is steeds een verrassing voor degenen die kijken. Voor de mensen, die de kijkers elke keer weer trakteren op het pakkende nieuws, is het allemaal niet zo eenvoudig. Ik zal jullie proberen duidelijk te maken hoe de sport op de beeldbuis komt.

Er is een commissie bij de televisie, die beslist wat er allemaal zal worden opgenomen. Goed, laten we zeggen dat op een bepaalde zondag de keus is gevallen op G.V.A.V., de bekende club uit Groningen, waarvan Nuninga midvoor is. Laten we zeggen dat G.V.A.V. tegen Feijenoord moet spelen. Nou, denken de heren van de televisie dan, dat kan weleens een mooie partij worden, want op eigen veld is G.V.A.V. niet voor de poes. Voor een paar minuten film van deze wedstrijd (let wel: een páár minuten film) komt een heel apparaat in werking. Om te beginnen moet er zijn: een auto met chauffeur, soms wel twee. Dan cameramannen, tientallen meters film, camera's, geluidsapparaten en natuurlijk ook de sportjournalist, die het commentaar verzorgt. Je vraagt je nu direct af: moet dat allemaal naar Groningen? Ja, daar is niks aan te doen, dat moet allemaal naar Groningen. Maar omdat Groningen zo ver weg ligt van Bussum, gebruiken ze in zo'n geval vaak een helikopter. Zo'n toestelletje is er heel wat gauwer.

In Groningen gaat de hele ploeg opgewekt aan de slag. De camera's moeten gunstig worden opgesteld, er moet voor gezorgd worden dat het geluid doorkomt, want we willen toch horen, dat er gejuicht wordt als Nuninga een doelpunt maakt. De journalist moet worden ingelicht over de spelers en allerlei andere bijzonderheden. En wat had je gedacht van de kleur van de kleding? Maak zelf maar eens een foto van twee jongens, die allebei een licht shirt en een donker broekje dragen. Laten we aannemen dat de een een donkerrood broekje draagt en de ander een lichtblauw, dan zie je niet veel verschil op de foto. Gelukkig houden de clubs er rekening mee als de televisie op bezoek komt. Er wordt een afstekende kleding gedragen en men neemt een bal, die door grote spikkels opvalt, zodat je hem goed kunt volgen. Waar ook op gelet moet worden zijn de weersomstandigheden. Heb je op een druilerige dag weleens een foto gemaakt? Juist, daar komt een belichtingsmeter aan te pas.

Goed, het spul kan beginnen. De scheidsrechter fluit en de bal wordt aan het rollen gebracht. De man achter de camera moet het spel precies volgen. Niemand weet wannéér een doelpunt ontstaat, maar de cameraman weet wél dat de kijkers de doelpunten moeten zien, als ze tenminste gemaakt worden. Hij doet dus goed zijn best, maar desondanks komt er weleens een verrassend moment of is er een meneer, die de spanning niet meer kan verdragen en zijn hoofd voor de lens draait. Floep, weg is dan het doelpunt en miljoenen kijkers missen die belangrijke seconde. De camera's snorren maar door, ze speuren arglistig naar grootse momenten, ook als een wedstrijd als een nachtkaars aan het uitgaan is. De commentator maakt aantekeningen en dat is nodig, want straks zal hij uitleg moeten geven bij de film.

Na de wedstrijd gaat de hele ploeg naar de helikopter en die vertrekt direct naar de studio in Bussum, waar de films ontwikkeld worden. Als je



... juichen als Nuninga een doelpunt maakt...

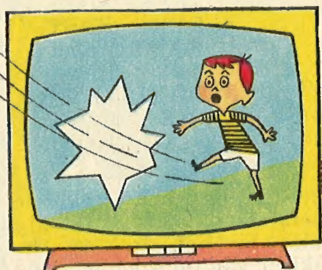



... niemand weet wanneer een doelpunt ontstaat...

beeldbuis?



dat eens kon zien, zou je medelijden krijgen met de technici, want je zou denken: het bestaat niet dat uit al die slangen nog iets behoorlijks wordt gemaakt. Honderden meters film worden ontwikkeld en gekeurd. Alleen de leukste momenten zijn bruikbaar. Het is eigenlijk zonde, dat er maar een klein gedeelte wordt ge-





...geef mij maar motorrijden...

draaid, maar dat is nu eenmaal niet anders. Wat er dan nog allemaal gebeurt voor de paar minuten film gedraaid kunnen worden, zal ik niet beschrijven. Wel moet je iets weten van de generale repetitie. Denk je eens even goed in: om kwart over vier 's middags is de wedstrijd afgelopen, dan een eind reizen, films ontwikkelen, knippen, lijmen enzovoort, en om acht uur moet de film op de beeldbuis verschijnen. De tijd draait meedogenloos door. De film moet worden proefgedraaid. Het is dan een zenuwachtig gedoe. De commentator moet elk moment goed in de gaten houden, want de kijker wil op zijn wenken bediend worden en moet precies weten welke speler de bal heeft, hoe een aanval wordt opgezet en wie een doelpunt maakt. Als alles eindelijk goed zit, kan de wedstrijd G.V.A.V.-Feijenoord aan het beeldscherm worden toevertrouwd. Ja, maar wacht even. De kijkers thuis zijn met dat ene filmpje niet tevreden. Ze willen een half uur lang sport op hun scherm zien. Er zijn dus nog meer wedstrijden. Overal zijn cameraploegen heen gezwermd. Er is dus bijvoorbeeld ook een film van ADO uit Den Haag en B.V.V. uit Den Bosch.

De voetbalfilmpjes gaan erin als koek; de meeste mensen zijn dol op voetbal. Maar de televisieleiding weet dat duizenden en nog eens duizenden iets van biljarten willen zien. Goed, dat komt ook aan de beurt. Voor dat festijn is weer een ploegje uitgezocht, dat heel veel verstand heeft van deze sport. Ik kan me indenken dat weer andere mensen zeggen: Geef mij maar zwemmen of motorrijden. En hoeveel mensen worden ademloos bij paardenrennen? De leidende figuren van de sportuitzending moeten voor elk wat wils brengen. Dat is geen eenvoudige opgave, maar elke week slagen ze erin.

Het grote moment van de uitzending nadert. In de studio heerst koortsachtige activiteit. O ja, even iets anders. De presentator — dat is de meneer die alles aan elkaar praat — moet behoorlijk voor de dag komen. Hij moet dus eerst even naar de afdeling, waar ze een kleurtje op zijn gezicht aanbrengen, zoals bij alle mensen gebeurt, die voor de camera optreden. Als dat niet gebeurt zouden jullie zeggen: die man is bleek, het lijkt wel of hij erg ziek is.

De eigenlijke opnamekamer lijkt op een helletje. Het is er smoorheet en je baadt er in een zee van licht. Alles is in orde gemaakt voor het half uur sportnieuws. Het programma wordt op de minuut geregeld. De regisseur, die zelf bij de opname onzichtbaar blijft, zorgt ervoor dat alles ordelijk wordt afgewerkt. De mannen achter de camera hebben microfoons aan de oren. Ze staan in voortdurende verbinding met de regisseur, die de beelden bekijkt en het beste doorgeeft voor uitzending. Eindelijk dan het rode lampje. De omroepster oefent nog wat in het felle licht en plotseling heerst er een absolute stilte. Een vrolijke glimlach, een paar vriendelijke woorden en Nederland is gereed voor de ontvangst van het sportnieuws, dat volgens deskundigen een zeer grote ,,kijkdichtheid" bezit, dat wil zeggen er wordt door miljoenen naar gekeken. De presentator geeft een korte inleiding en kondigt de wedstrijd van G.V.A.V. aan. Hij moet voortdurend in een klein kastje kijken, dat *monitor* heet. Het lijkt op een televisietoestel, maar het is kleiner. Je kunt op het schermpje een verkleinde afbeelding van de opname zien. Is er een storing, dan heeft de presentator dat via zijn monitor direct in de gaten. Welnu, de voetbalfilm kan draaien. Naast de presentator zit de sportverslaggever, die de hele wedstrijd heeft bijgewoond en een korte toelichting moet geven. Hij kijkt voortdurend naar de monitor om de kijkers van dienst te zijn. Zo gaat het achter elkaar door. De deuren van het kamertje moeten tijdens de uitzending gesloten blijven, ook al is het er om te stikken.

Hoe gaat het toe bij de sportuitzendingen in de ons omringende landen? Duitsland komt 's avonds om acht uur met sportactualiteiten, maar al 's middags om vijf uur worden er uitzendingen gegeven van belangrijke voetbalwedstrijden. In Frankrijk doet de televisie ook veel aan de sport, maar omdat daar de afstanden zo groot zijn, doen ze het anders dan bij ons. Als er bijvoorbeeld in Toulouse een belangrijke wedstrijd wordt gespeeld, is het voor de studio's in Parijs geen doen om op de film te wachten. In Frankrijk passen ze daarom een andere methode toe. Men heeft er hulpstudio's. Die liggen verspreid over het land en er is er altijd wel een, die dichter bij de plaats van de wedstrijd ligt dan Parijs. In de hulpstudio, die het dichtst bij Toulouse ligt, wordt dan het filmpje afgedraaid en rechtstreeks naar Parijs doorgezonden, per televisie dus. Er komen enkele tussenstations aan te pas. Wij kennen dit systeem in ons land bij de radio. In België komt het sportnieuws om tien uur. Daar behoeft de televisieploeg dus niet zo vlug en ,,onder hoogspanning" te werken.

Natuurlijk gebeuren er tijdens zo'n uitzending weleens gekke dingen. Soms zakt het geluid weg, een andere keer breekt de film. Ja, wat dan? Lijmen en weer opnieuw beginnen en vooral zorgen dat je niet in paniek raakt. Maar gelukkig gaat meestentijds alles goed.

We mogen blij zijn dat de televisie zoveel aan sport doet. We kunnen nu



...de commentator heeft een belangrijke taak...

immers onmiddellijk ooggetuige zijn van grote sportgebeurtenissen. Afstanden bestaan niet meer, we zien sportevenementen uit de hele wereld in onze huiskamer. Het kan geen kwaad als we zo nu en dan eens denken aan al die televisiemensen, die dit telkens opnieuw mogelijk maken.

H. A. van Veenendaal

Wie puzzelt er mee?

Lettersom

SLEE + KETEN = KEELSTEEN

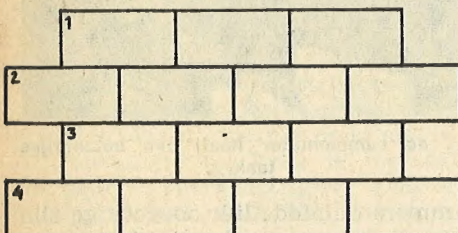
Als je deze som gaat „uitrekenen", moet je als volgt te werk gaan. Je maakt van de eerste twee woorden twee andere door de letters van elk woord afzonderlijk door elkaar te gooien. Je probeert dan twee andere goede woorden te vinden, die samen één groter woord vormen, dat weer uit dezelfde letters bestaat als het derde in de opgave.

Muurtje metselen

Je gaat 14 lettergrepen in dit muurtje metselen en wel op die manier, dat je vier grote woorden krijgt volgens onderstaande omschrijvingen.

Als je het goed gedaan hebt, vormen de eerste lettergrepen van boven naar beneden gelezen de naam van een stuk vuurwerk.

De lettergrepen, die je gebruiken moet, zijn (in alfabetische volgorde): A - BOOM - GEL - KLAP - LA - NER - PER - PER - RING - SI - TI - TOR - VEN - ZE.



Een-woord-rebus

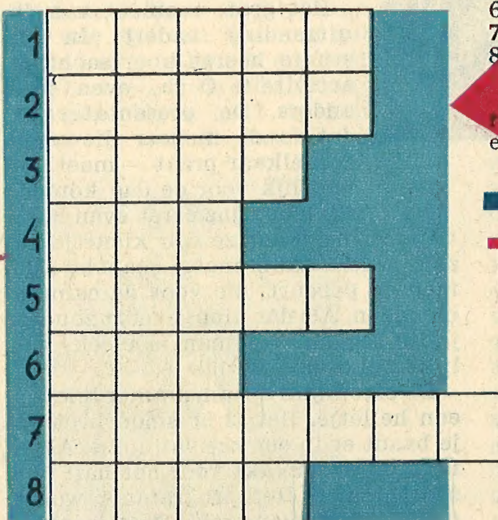
N 8 Dvl Der

Gebroken woorden

KOEL PEER
LEFS STOK
RUST KAST
KANT STER
POLS LAMP
HAND IJZER
GIET OORD
POOL KOEK

Je ziet hier acht woorden van acht letters staan, maar er klopt niets van, omdat bij het drukken de achterste stukken van de woorden door elkaar geraakt zijn. Nu is de opgave er weer allemaal goede woorden van te maken. Met de voorste stukken is niets gebeurd en die laat je dan ook in dezelfde volgorde staan.

Zelf kun je nagaan of je het goed gedaan hebt, want de eerste letters van de achterste stukken moeten dan een woord vormen met de betekenis van smakelijk hapje, dat gemakkelijk naar binnen gaat.



Omzetpuzzel

TUIG
TOOS
SNEL
OOFT
KRAB
SPAR
VEEN
PLAK
VEER
KOOR

De woorden die je hier ziet staan, moet je stuk voor stuk in andere goede woorden veranderen door de letters onderling van plaats te laten verwisselen. Omschrijvingen van de te maken nieuwe woorden krijg je niet, want je kunt van elk woord steeds maar één ander woord maken. Plaatsnamen doen niet mee. Als je klaar bent zul je zien dat de eerste letters van de nieuwe woorden van boven naar beneden gelezen de naam vormen van een beveiliging tegen de golfslag in zee.

OPLOSSING PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Vlechtmatje

	M		E		S		S	
M	A	N	D	O	L	I	N	E
	N		E		O		O	
E	D	E	L	S	T	E	E	N
	O		S		V		P	
S	L	O	T	V	O	O	G	D
	I		E		O		O	
S	N	O	E	P	G	O	E	D
	E		N		D		D	

Visitekaartjes

1 VELDWACHTER
2 STOFFEERDER

Puzzel

ingezonden door Herman Dubach in Hilversum:

1 Meisjesnaam
2 Inwoner van Afrika
3 Vervoermiddel
4 Boom
5 Tafelgerei
6 Familielid
7 Dier
8 Baan

Bij goede oplossing lees je op de eerste rij van boven naar beneden de naam van een dier.

Toevoegpuzzel

1 SPIT
2 MODE
3 HALM
4 STER
5 PLAN
6 HALT
7 STEE
8 BAST
9 KLEI
10 STEN

Aan deze tien woorden moet je telkens één letter toevoegen, zodat de hieronder gevraagde woorden ontstaan. Als je klaar bent, moeten de achterste (toegevoegde) letters van boven naar beneden ook een woord vormen, dat een bijzonder langzame manier van voortgaan aanduidt.

1 Puntig
2 Voorbeeld, vorm
3 Bordspel
4 Krachtig
5 Gezaagd stuk hout
6 Stopplaats
7 Smal straatje
8 Tussenwerpsel met de betekenis van: uit, afgelopen
9 Niet groot
10 Verlengstuk van de mast

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

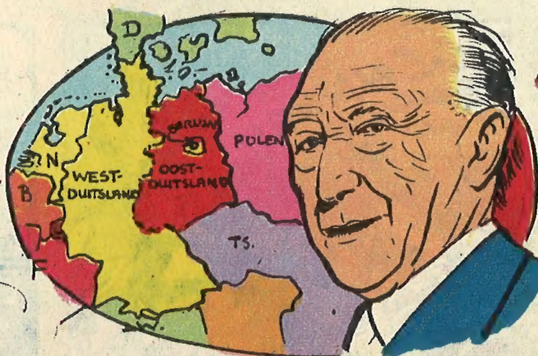


6 JANUARI 1477 SNEUVELDE HERTOG KAREL DE STOUTE TIJDENS DE BELEGERING VAN DE STAD NANCY. TOEN ZIJN DOOD BEKEND WERD, BRAKEN ER OVERAL OPSTANDEN UIT ALS GEVOLG VAN DE HOGE BELASTINGEN, DIE KAREL DE STOUTE DE STEDEN HAD OPGELEGD OM OORLOGEN TE KUNNEN VOEREN.



8 JANUARI 1642 STIERF DE GROTE ITALIAANSE NATUUR- EN STERRENKUNDIGE GALILEO GALILEI. MET EEN ZELFONTWORPEN KIJKER ONTDEKTE HIJ DE SAMENSTELLING VAN DE STERREN VAN DE MELKWEG, DE STRUCTUUR VAN HET MAANOPPERVLAK, DE MANEN VAN JUPITER EN DE VERSCHIJNSELEN VAN SATURNUS EN VENUS. GALILEI ONDERVOND VEEL KRITIEK EN TEGENWERKING VAN GEZAGSDRAGERS UIT ZIJN TIJD. MEN WAS ER TOEN NOG HEILIG VAN OVERTUIGD DAT HET HEELAL OM DE AARDE DRAAIDE; GALILEI BEWEERDE ECHTER, DAT DE AARDE OM DE ZON DRAAIDE.

45



5 JANUARI 1963 VIERDE KONRAD ADENAUER ZIJN LAATSTE VERJAARDAG ALS KANSELIER VAN WEST-DUITSLAND. ONDER ADENAUERS LEIDING IS DUITSLAND NA DE TWEEDE WERELDOORLOG SNEL UIT ZIJN AS HERREZEN. OP 5 JANUARI AANSTAANDE WORDT ADENAUER ACHTENTACHTIG JAAR.



8 JANUARI 1948 REED DE LAATSTE NEDERLANDSE STOOMLOCOMOTIEF, NUMMER 3737, NAAR HET SPOORWEGMUSEUM IN UTRECHT, WAAR HIJ NOG STEEDS TE BEZICHTIGEN IS. NUMMER 3737 IS DE LAATSTE VAN DE VIJFTIENHONDERDACHTTIEN STOOMLOCOMOTIEVEN, DIE NEDERLAND IN 1923 BEZAT.

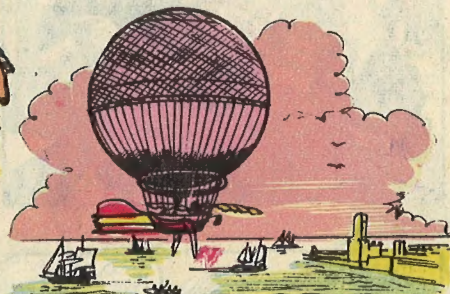
3 JANUARI 1952 BEREIKTEN VISSERS UIT URK EN UIT BELGIË MET HUN ACHT SCHEPEN NA EEN MOEILIJKE REIS ARGENTINIË. ZE WAREN OP 16 OKTOBER 1951 MET HUN FAMILIES UIT OOSTENDE VERTROKKEN EN GINGEN NA HUN EMIGRATIE VOOR EEN ARGENTIJNSE VISFABRIEK WERKEN. VOORAL HET LAATSTE DEEL VAN DE TOCHT WAS ZWAAR, OMDAT DE VISSERS TOEN TE KAMPEN HADDEN MET VOEDSELGEBREK.

6 JANUARI 1579 WERD DE UNIE VAN ATRECHT GESLOTEN, EEN VERBOND VAN DE KATHOLIEKE ZUIDELIJKE NEDERLANDEN MET HET RIJK VAN PHILIPS II VAN SPANJE. DE ZUIDELIJKE GEWESTEN ERKENDEN PHILIPS ONDER ANDERE UIT ANGST VOOR DE GROTENDEELS CALVINISTISCHE NOORDELIJKE NEDERLANDEN. DE LAATSTE SLOTEN ALS GEVOLG DAARVAN OP 23 JANUARI 1579 DE UNIE VAN UTRECHT, EEN VERBOND GERICHT TEGEN HET SPAANSE BESTUUR.



8 JANUARI 1962 REDEN BIJ HET PLAATSJE HARMELEN TWEE TREINEN IN VOLLE VAART OP ELKAAR. BIJ DIT VRESELIJKE ONGELUK KWAMEN DRIEËNNEGENTIG MENSEN OM HET LEVEN.

4 JANUARI 1952 STIERF DE BEKENDE BELGISCHE SCHILDER, TEKENAAR EN BEELDHOUWER CONSTANT PERMEKE. HIJ IS EEN VAN DE GROOTSTE SCHILDERS VAN HET EXPRESSIONISME (STROMING IN DE KUNST, WAARBIJ DE KUNSTENAAR ZIJN INNERLIJKE GEVOELENS TOT UITING BRENGT IN DE DINGEN EN DE MENSEN DIE HIJ AFBEELDT).



7 JANUARI 1785 VLOGEN TWEE LUCHTVAARTPIONIERS, J. P. BLANCHARD EN DR. JOHN JEFFRIES, ALS EERSTEN MET EEN BALLON OVER HET KANAAL. NA DE LANDING WERDEN DE LUCHTREIZIGERS DOOR DE BEVOLKING GEESTDRIFTIG ONTVANGEN.



8 JANUARI 1964 VIERT DE AMERIKAANSE FILMSTER EN ZANGER ELVIS PRESLEY ZIJN NEGENENTWINTIGSTE VERJAARDAG. DOOR DE VERKOOP VAN ZIJN GRAMMOFOONPLATEN IS HIJ MILJONAIR GEWORDEN. TOEN ELVIS ENIGE TIJD GELEDEN IN MILITAIRE DIENST MOEST, WAS HIJ MET ZIJN INKOMEN VAN 375.000 GULDEN PER MAAND DE BEST BETAALDE SOLDAAT TER WERELD.



4 JANUARI 1959 VIELEN TIJDENS BLOEDIGE ONLUSTEN IN LEOPOLDSTAD (KONGO) TWEEËNVEERTIG DODEN EN RUIM TWEEHONDERD GEWONDEN. DEZE ONLUSTEN, GEPAARD GAANDE MET PLUNDERING EN BRANDSTICHTING, VORMDEN DE INLEIDING TOT DE ONAFHANKELIJKHEID VAN KONGO. ALS GEVOLG VAN DE RELLETJES VERLIETEN VELE BLANKEN HET LAND.



7 JANUARI 1937 VIERDE NEDERLAND FEEST TOEN PRINSES JULIANA IN HET HUWELIJK TRAD MET PRINS BERNHARD VON LIPPE-BIESTERFELD.

9 JANUARI 1349 WOEDDE ER IN GEHEEL EUROPA EEN AFSCHUWELIJKE ZIEKTE, DE PEST. DE EPIDEMIE GREEP SNEL OM ZICH HEEN EN MILJOENEN MENSEN KWAMEN OM. EUROPA VERLOOR AAN DEZE ZIEKTE IN DRIE JAAR ONGEVEER EEN VIERDE DEEL VAN ZIJN BEVOLKING. DE PEST STOND TOEN BEKEND ALS „DE ZWARTE DOOD", OMDAT DE SLACHTOFFERS BLAUW-ZWARTE VLEKKEN OP DE HUID KREGEN. TEGENWOORDIG KOMT DE PEST IN EUROPA NIET MEER VOOR; IN ZUID-AMERIKA, AZIË EN AFRIKA STERVEN JAARLIJKS NOG VEEL MENSEN AAN DEZE ZIEKTE.











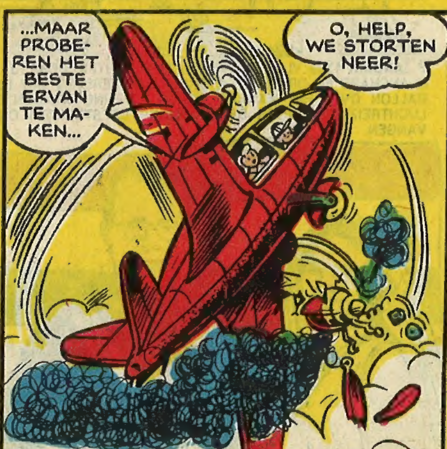














Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Bij betaling per giro 5970. ten name van N.V. Drukkerij De Spaarnestad, a.u.b. vermelden: Abonnement Sjors.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.